

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

Tordenskjold i Marstrand : Folkekomedie i fem Akter

2. omarbejdede Udgave.

Kjøbenhavn : N. C. Rom, 1880

[3], 156 s.

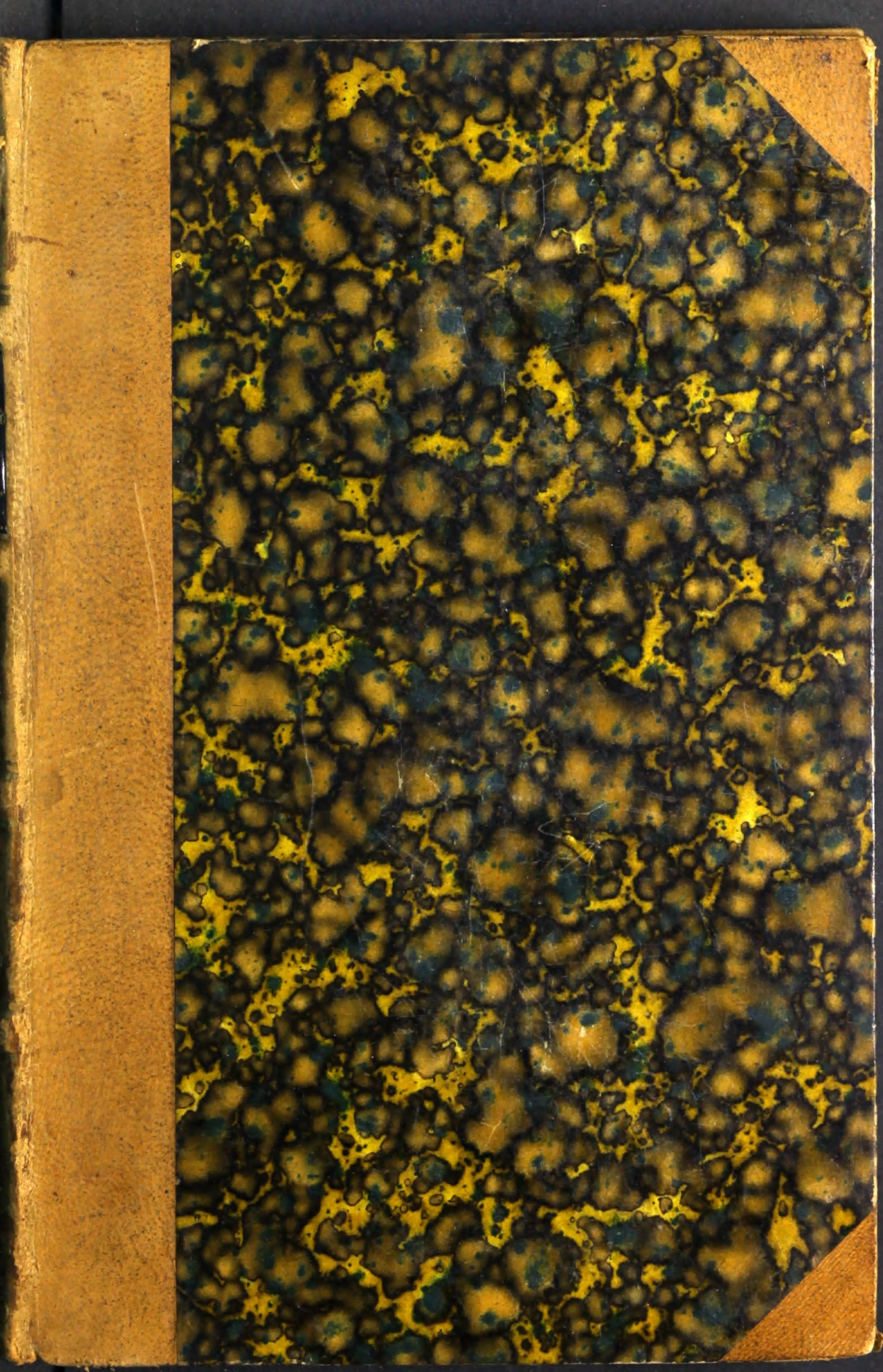
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

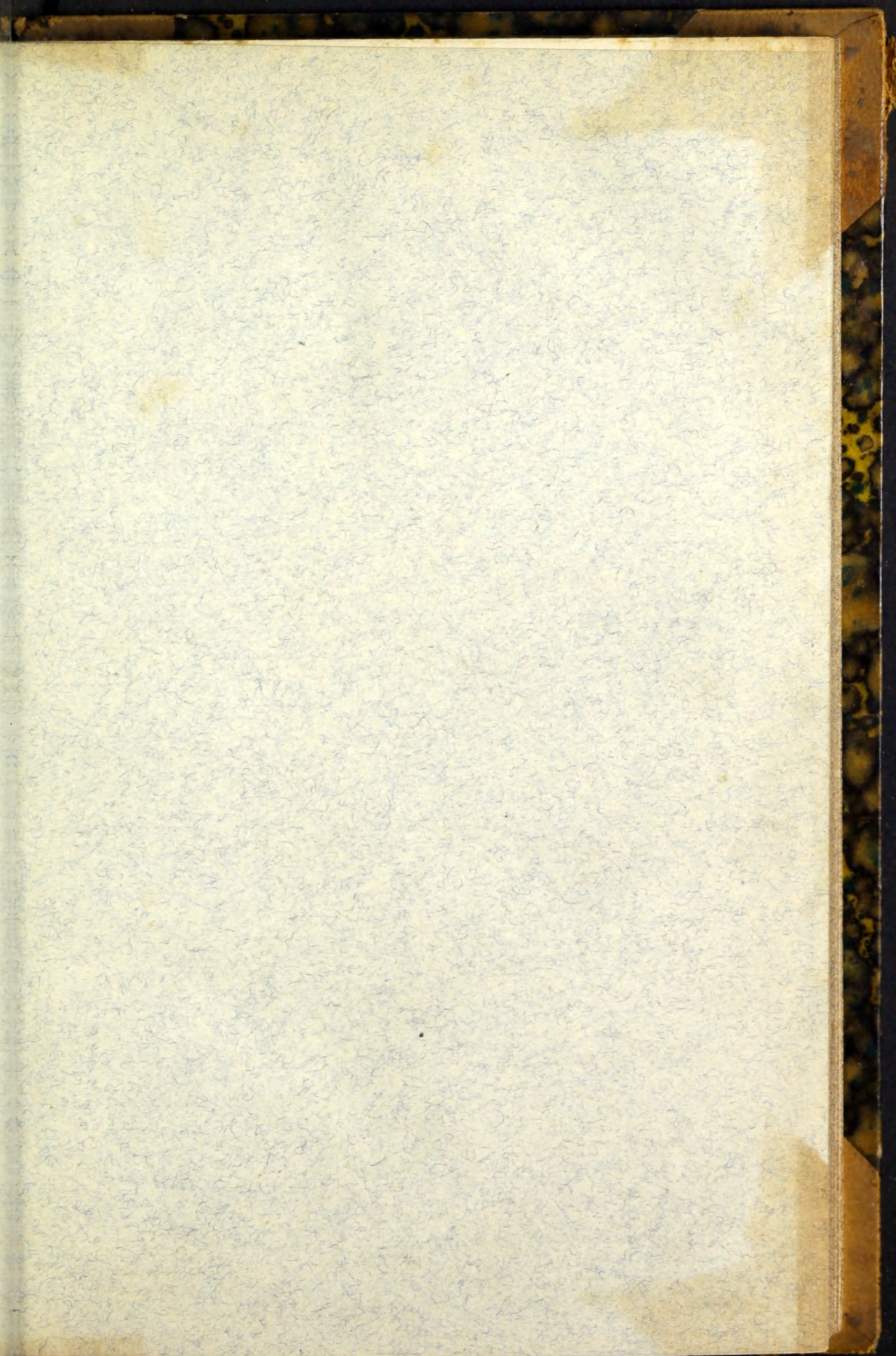
55. - 45.

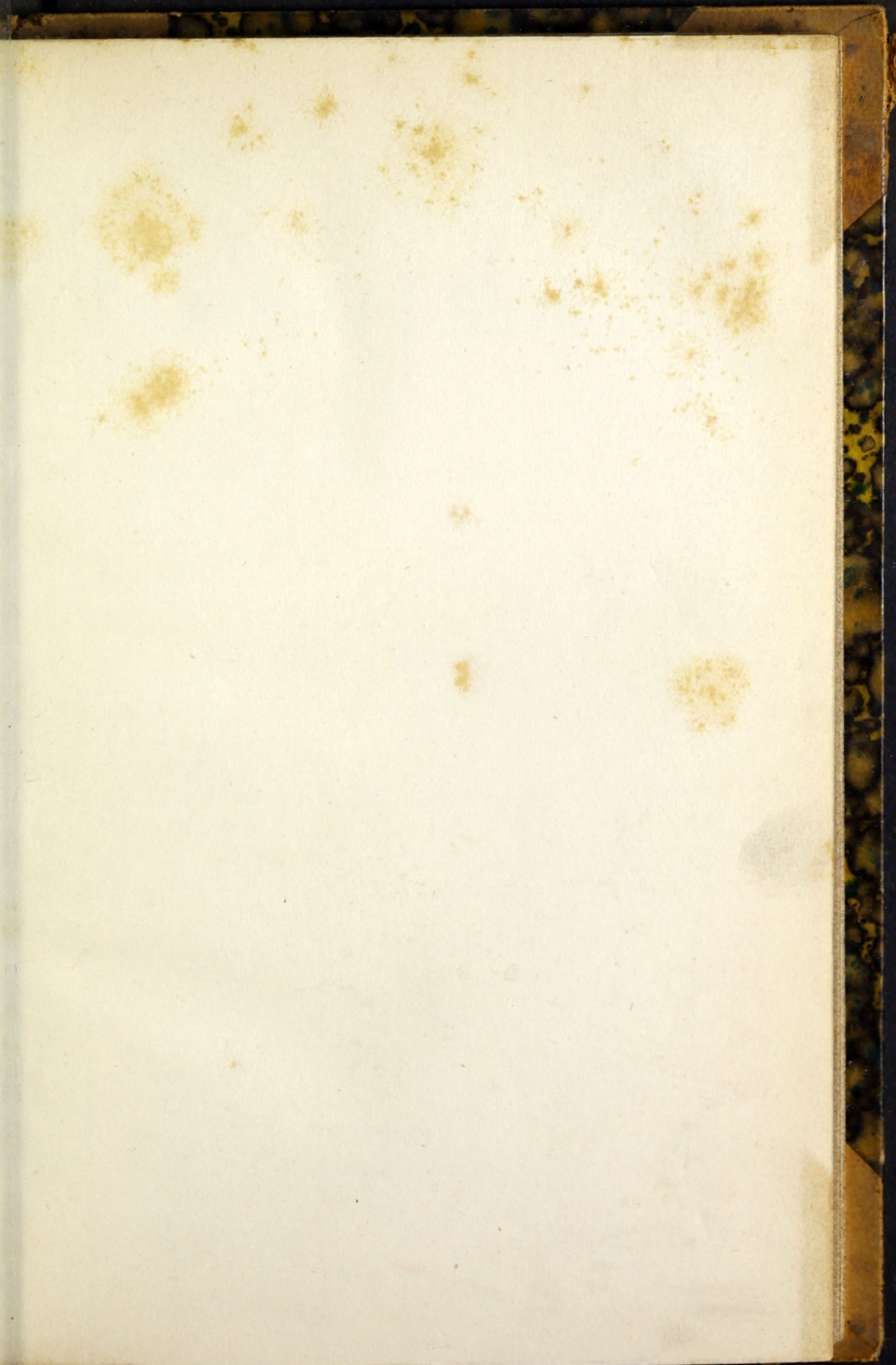
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021032205

Cordenskjold i Marstrand.

Folkekomedie i fem Akter

af

Carit Etlar.

Anden omarbejdede Udgave.

Kjøbenhavn.

N. C. Roms Forlagsforretning.

1880.

Trykt hos J. H. Schult.

Personerne:

Vordenskjold, Schoutbysnagt.

Floyart, Kaptejnlieutenant.

Takob, Sluproer.

Salomon Ossen, Højbaadsmand.

Dankwarth, Oberst, Kommandant paa Karlssten.

Martha, hans Datter.

Gustav Ribbing,

Baron Sjøbladt,

Riddersladt,

} svenske Officerer.

Lord Salters, Bjørnejæger.

Johannes Krogran, Strandrytter.

Arved, hans Søn.

Britta, Marthas Kammerpige.

John Andersen, Bært.

Bulff, Korporal,

Olbert,

Bengs,

} tyske Lejetropper paa Karlssten.

Damer, Officerer, Soldater, Marinere, Matroser, Borgere,
Fiskere o. s. v.

Handlingen foregaar paa Den Hisingen, i Byen Marstrand og
og paa Fæstningen Karlssten.

Første Akt.

Færgestedet paa Hisingen. En klippesuld Ryst, i Baggrunden Havet; foran dette til venstre et Fyrtaarn, hvori Fyret under sidste Optrin tændes; i Mellemgrunden til højre ligger Færgehuset, et Krosted, hvortil tre Trappetrin fører op. Nogle Fyrretræer og Buske danner et Lysthus nærmere mod Tilskuerne. Det er hen imod Aften. Storm og svær Sø paa Havet. I det Tæppet gaar op, røgter Fiskere deres Garn i Baggrunden til venstre. Paa modsatte Side sidder nogle Soldater og drikker.

Korsang.

Fiskerne.

Saa nu afsted!
Lad alting hvile.
Mens Aftenens Fred
sig sænker ned,
vi hjemad ile.
Vorherre vare dem,
som ikke naar hjem
i Nat.
God rolig Nat!

Soldater.

Saa, nu afsted!
Vi tør ej hvile.
Mens Aftenens Fred
sig sænker ned,
paa Vagt vi ile.

De gaar til Hus og Hjem,
vi vaager for dem
i Nat.

God rolig Nat!

(Soldaterne og Fisserne gaar hver til sin Side.)

Tordenskjold og Salomon
kommer.

Tordenskjold.

Her er ingen, kom kun! — I Land naaede vi da.

Salomon.

Saa, paa Hovedet. — Hvad skal vi her? Vi
lusker rolig og behagelig om i vor lille Baad der
ude, spionerer, som vi plejer. — Saa kommer de
dejsende paa Færgen, strækker Armene i Vejret og
skaber sig. — En Styrmand over Bord! Ingen til
at styre Raretten. — Naturligvis! Der maatte vi
op, spille Lods og frelse Mandskabet. — Sikken en
Sø og sikken et Dejtrug til Færge.

Tordenskjold.

Men paa den gjorde vi Bekjendtskab med
Kommandanten i Marstrand. Det ene vejer op
med det andet.

Salomon.

Saa og med hans Datter, den dejlige Unge!
Seg saa nok, hvor behagelig Schoutbynacht gjorde sig
og svøbte hende ind i Deres Stortrøje, da Søen
brød hen over Dækket. Og hun sad og gloede
paa Dem med sine store Øjne, og da det kneb
allerværst, og De gik til Kors, lagde hun den

Haandfuld Blomster, hun lugtede til, ned foran
Deres Fødder. — Jo, jeg saa det altsammen.

Tordenskjold.

Saa hun var fjøn. — Hvad saa videre?

Salomon.

Saa synes jeg bedre om hendes Kammerpige,
Britta; hun og jeg blev gode Venner; i Aften
forlover vi os, i Morgen holder vi Bryllup, —
at sige, hvis der er Stunder til det. Godt var
det dog, den gamle Færge holdt; skulde den Hopsa
varet længe ved, kunde vi gjerne være gaaede til
Bunds som Fiskemad.

Tordenskjold.

Aa Snak! Du har en højere Bestemmelse, Du!

Salomon.

Maaske at hænges, for det bliver nok Enden
paa det, hvis de faar os sat her inde. Naa ja,
jeg siger Ingenting, Schoutbynacht ikke heller, De
gaar blot saadan og vrifker med Hovedet og bilder
Dem ind, at jeg er en oppudset Gallionsfigur; den
har store, gloende Øjne, de duer bare ikke til at se
med. — Jeg ved nok, hvad denne hersens Manøvre
betyder.

Tordenskjold.

Hvad betyder den da?

Salomon.

Der er noget i Bejen med Marstrand der nede.

Tordenskjold

i Tanke.

Tror du?

Salomon.

Sa, Gu' tror jeg det. De har haft mig for længe i Skole, til at jeg ikke skulde kunne min Katekismus. — For otte Dage siden snappede Svensken Galejen Prins Kristian fra os; efter den Tid har det friblet og frablet inde i Dem for at spille ham en Streg til Gjengjæld. — Jeg sagde det paa Bagten om Bord: Giv Agt Manne! sa'e jeg. Jeg vil sætte min ene Buxeknap paa, at den Mundfuld, de tog fra os, vil volde dem Mavepine, inden de faar den fordøjet.

Tordenskjold.

Du er et godt Hoved, Salomon!

Salomon.

Gud hjælpe os for det gode Hoved! Da De kom om Bord i den blaa Bussferonne, og jeg lærte Dem at stjæle Svedsker hos Proviantforvalteren, og andet saadan godt Sømandskab, da var jeg det gode Hoved. Siden drev hun om i et andet Hjørne. De gik til Chefsskahytten, jeg blev ved at sidde og gnave Bestøjer i Lukafet. De fik dem et nyt Navn og kom ind i Rangforordningen, jeg blev ved at være Salomon og kommer sku aldrig ud af det gamle Testamente. Men derfor behøver jeg ikke at laane min Bedstefaders Briller at se med. — — Det gjælder Marstrand. Ikke sandt?

Tordenskjold.

Det gjør saa.

Salomon.

Sa, Gud Fader bevares! Det bliver jo længere

jo desperatere. Det er til at revne over. — Ved Dynefilen kneb hun, men det fik at gaa, det var dog kun mod Skib og Sø, vi sloges der. — En Kugle i Livet eller en Balle Saltvand i Livet — der skal ingen synderlig Forskjel være i Smagen, har jeg hørt troværdige Folk forsikre, men her skal vi først pudse Soldaterne af, saa bage omkring med Skibene, saa slide Kæerne itu paa vore Buger, mens vi klavrer op ad de mugne Klipper, saa til sidst gramse efter det Smule Kastel, der hænger i den blaa Himmel, som en Kommenstringle paa en Fløjknep. Uh!

Tordenskjold.

Hold Mund, og tænk dig om. Ved du, hvad de siger hjemme? — De stikker Hovederne sammen og griner ad os. — De siger, Peter Tordenskjold og Højbaadsmand Salomon Olsen kan være gode nok, saa længe de holder fast i andres Grakkeskjøder, men til at handle paa egen Haand viser de Malkonduite.

Salomon.

Naa, saa vi viser Malkonduite.

Tordenskjold.

De siger, vi stjæler Kongens Brød og ligger og dovner paa vor Bagt, mens Tjenden snapper Galejerne bort foran vore Næser.

Salomon.

Gid, jeg bare havde de Skrivers Næser mellem os og Tjenden.

Tordenskjold.

Sender jeg Bud efter Forstærkning, haler de Tiden ud med Snak; vil jeg have dem til at tagere mine Priser fra Dynetilen, hedder det, at de Granater og Bomber, vi tog fra Svensken, duer til ingen Ting.

Salomon.

Naa, de duer ikke? — Maatte jeg bare faa Permission til at futte en lille Bombe af i Livet paa de skaldede Taxationsmænd, skulde de min Salighed nok mærke, hvad den duer til.

Tordenskjold.

Det skal jeg lade sidde paa mig — Du! — høje Ryg og skrabe ud, naar de sender mig gamle Admiral Südbicher til Skolemester. — Fanden tage mig om jeg vil! — Jeg vil lukke deres Djne op, vise dem, jeg er voxet fra Faldhat og Sløjkjole, jeg! — Derfor er vi komne her over i Eftermiddag, og derfor vil jeg tage Marstrand.

Salomon.

Byen?

Tordenskjold.

Først Byen, saa Kastellet, Fæstningen, hele Stadsen, og derfor skal du holde Mund og følge med. Jeg har sat Plohart Stævne her i Aften, han skal bringe mig Bested om Forstærkning oppe fra Flaaden, som blokerer Elfsborg; faar vi den, gaar vi paa. Fremad Salomon! Fremad min Gut, som vi to ere vant til. Haabet tilhører os, Modet tilhører os, Resten staar han der oppe for.

Salomon.

Dg hvis Sagen spænder forfærdigt af, er det mig, der kommer til at svare for det hele.

Tordenskjold.

Dig?

Salomon.

Ja, min Salighed er det mig. Jaar jeg Landlov en Søndag, naar dette hersens er overstaet, og jeg bejder hjem i Krusemyntegade, stikker de Hovederne ud af Vinduerne og præjer mig, hver en Kæst. — Sej du, Højbaadsmand! hvor har du gjort af din Kaptajn, som du gav dig Død og Djævel i Bold paa aldrig at forlade? — Hvad skal jeg svare? Bille paa Knappen og blive rød som en gloende Gblestive. Tror lille Peter kanske det er behageligt for et Register som mig?

Tordenskjold.

Du kan svare, din Kaptajn har gjort sin Pligt, saa er det godt. Hør nu efter: Mens vi er her, har du at give dig i Snak med Folkene, spørge dem ud om Indsejlingen, om Kastellet, om Besætningen, om Kanonerne.

Salomon.

Ikke mere?

Tordenskjold.

Jo, lidt endnu. Ret snart vil der komme en Mand, jeg har skicket over til Marstrand for at se paa Lejligheden, — det er Budde, vor raske Flagkaptajn.

Salomon

tager Hatten af.

Hatten af for Budde, han er af mine Følf
og springer lige luft ind i den gloende Døn, om det
skal være.

Tordenskjold.

Budde passer jeg selv paa. Jeg lovede at
sætte et tændt Lys i Vinduet der inde for at vise,
hvor han skulde søge mig. — Skaf det Lys til Beje!

Salomon.

Vel, vel! et Lys kan overkommes.

Tordenskjold.

Dernæst stiftede jeg Jakob Sluproer over til
Naboen for at faa at vide, om de have lagt
Batteri der. Vender han tilbage og ingen Ting
er i Bejen, siger han blot: „Skipper maa komme“.
Husk vel paa det.

Salomon.

Jeg staar og huster alt, hvad jeg kan.

Tordenskjold.

Træffer han mig ikke, skriver han de Ord
henne i Vindueskarmen. Du giver Agt, et Øje paa
hver Finger. Jeg stoler paa dig. Har du mærket
dig alt? — „Skipper maa komme.“

Gaar.

Salomon.

Ja, Gu' har jeg mærket det. Skipper vil
komme, det har ingen Nød. — Bare han vel var
rejst sin Vej igjen.

Gaar.

Oberst Dankwarth- Kaptajn Ribbing.

Dankwarth.

Hvem var det, der kom i Land nu?

Ribbing.

Det er denne engelske Lord Salters, som har ligget hele Foraaret oppe nord paa og slaaedes med Bjørnene.

Dankwarth.

Hvad vil han?

Ribbing.

Han søger Oberstens Tilladelse til at tage Tjeneste som Frivillig mellem vore Officerer i Marstrand.

Dankwarth.

Det er er Slagsbroder, en Duellant.

Ribbing.

Det siges der, hans Mod og Dumdriftighed grænser til det vidunderlige.

Dankworth.

Seg holder ikke af saadanne Folk.

Ribbing.

De lader sig dog bruge i Ufredstider som disse. — Der kommer han med fuld Oppakning.

De træder til Side.

Lord Salters. Johannes Krogran.

Lord Salters med Bøsse over Skulderen, Hirschfænger og

to store Pistoler i Bæltet, kommer slæbende paa en Kuffert, Johannes Krogran bærer i den ene Side.

Salterø.

Sæt den ned, og lad os puste lidt, Du! — Det er da Satan til Land, saa godt man er opvartet her. Naar jeg kommer til Kroen, skal jeg bede mig selv om Forladelse, fordi jeg har været min egen Tjener.

Johannes.

Jeg synes, jeg hjælper dem trolig.

Salterø.

Jeg maatte ogsaa gjøre Dikkedarer nok, inden jeg fik dig til det. Hvad er du egentlig for en Fyr? — Du har et ualmindelig muggent Ansigt.

Johannes.

Jeg er Strandrytter her paa Derne.

Salterø.

Det vil sige, du gaar og kigger efter, hvem der kommer i Land, og hvad de kommer med?

Johannes.

Det er saa min Bestilling.

Salterø.

Den der stikker dig en Dufør i Næven, ham lader du gaa, den der ingen Ting giver, ham visiterer du — ja, det forstaar jeg nok. Der har du en Daler, lad mig saa være fri for dig. — — Deres ærbødige Tjener, Hr. Kommandant! tilgiv, jeg saa Dem ikke. Ah! der er Kaptajn Ribbing, saa har han vel forebragt Dem min Bøn. Vil De

gjøre mig den Være at optage mig i Deres tapre Garnison?

Dankwarth.

Vi stod just og talte om det. — Det er en Tillidspost De forlanger?

Salters.

Jå, det ved jeg nok. Hvis De kjender mig, ved De ogsaa, til hvem De giver den.

Dankwarth.

Seg har hørt Dem omtale.

Salters.

Det tror jeg gjerne. Med Forlov, hvilke Egen- skaber forlanger De af deres Officerer? — Fødsel? Min Fader var Lord Pembroke Salters til Salters- house. Mod? I Dag fjorten Dage stod jeg Ansigt til Ansigt med Bjørnen og slagtede ham med denne Hirschfænger.

Dankwarth.

Virkelig?

Salters.

Slagtede ham! Dagen i Forvejen havde den Knægt ædt min Tjener, paa et Par Knapper og en Smule af Indmaden nær. Den Spøg fandt jeg dog for grov. — Seg følger efter Bjørnen, alene, ganske alene, tænk Dem! i en hel Mils Om- kreds var der kun ham og jeg paa Benene. — Prægtigt Maaneskins Vejr! — Han løber — jeg ogsaa — at sige efter ham; paa en Gang vender han sig om og brøler, som om Himmel og Jord skulde forgaa. Det var hans Afstedssang. Der skal

andet til end Brøl, svarer jeg. I næste Minut
 sad min Klinge i hans Hjærte. — Det er hvad
 mit Mod angaar, saa taler vi endda ikke om en halv
 Snes Dueller, skjönt jeg har sejret i dem alle. —
 Kirkegaarden kan give Attest derpaa.

Dankwarth.

Men jeg holder ikke af Dueller blandt mine
 Officerer.

Salters.

Jeg faar heller ikke flere. Folk kjender mig
 — det Halsbrækkende er nu en Gang min Natur;
 den Bjørnejagt bliver til sidst noget ensformig. —
 Nu vil jeg paa Tagt efter Mennesker.

Dankwarth.

De kan melde Dem oppe paa Carlsstén i
 Morgen.

Salters.

Jeg haaber, Deres Valg skal gjøre Dem Vre. —

Vender sig om og faar Dje paa Johannes.

Staar du her endnu?

Johannes.

Deres Pas og Ruffert skal visiteres.

Salters.

Visiteres — af dig? Vil du endnu have flere
 Drifkepenge?

Johannes.

Penge og Penge! med det Ord ringer I altid
 for vore Dren. Saa snart saadan en fin Herre
 har verset os en Skilling til, tror han, al Ting
 er i Orden. Hvorfor skulde man ogsaa gjøre Om-

stændigheder med en fattig Karl som mig. For en Daler sælger jeg min Pligt, for to forraader jeg mit Land. — Sommetider regner I dog fejl. — Jeg holder mig til min Ordre. Den siger, jeg skal vide, hvem De er, og hvad De fører med. — Luf op!

Dankwarth.

I behøver ikke at tage det saa strengt med den Herre; jeg kender ham og indestaar for ham.

Johannes.

Det er en anden Sag, naar Obersten hæfter for ham, er det nok. Tag fat, saa skal jeg hjælpe Dem den Ruffert ind i Færgehuset.

Salters.

Det er dog et mærkværdig muggent Ansigt, der sidder paa den Karl. Han ser næsten lige saa bister ud som min Bjørn.

Gaar med Johannes ind i Færgestedet.

Dankwarth. Ribbing.

Dankwarth.

Stormen tager til, Havet staar i et Skum. — Vi naa ikke over til Marstrand i Aften. — Har du talt med min Datter, siden vi kom i Land?

Ribbing.

Hun hviler sig der inde. — Jeg tror heller ikke, det er raadeligt at tage over den aabne Sø med Martha i det Vejr. — Hun er ikke rigtig rask.

Dankwarth.

Det har hun ikke været længe. — I Tjor raadede de mig at rejse til Syden med hende, og vi rejste. I Aar skulde hun bruge Badene — vi kommer i Aften hjem fra det tredje Badested. — Lige meget hjælper det. Hvad fattes hun — Du maa vide det?

Ribbing.

Seg — min Herre Oberst!

Dankworth.

Hvem ellers? — Da jeg trolovede Jer, gav du mig Haand paa at gøre hende lykkelig. — Du har ikke holdt Ord, Gustav. — Hun bliver blegere med hver Dag, mere tavøs og indesluttet. — Seg vil vide, hvad hun fattes, for at vi i Tide kan raade Bod paa det Onde.

Ribbing.

Seg ved intet. Naar vi mødes, lytter jeg til hendes Røst, ser ind i hendes fromme Øjne, glædes over hendes Smil og den Ufskyld, der hviler over hendes hvide Pande, saa glemmer jeg alt andet.

Dankwarth.

Hvad skal det blive til? Tjenden truer os. Hvem kan beskytte hende? — Seg ved kun et Middel. — Seg lader dig forsætte til en af Garnisonerne nord paa; tag hende med, gift jer, vaag over hende, skaf hende den Fred, hun behøver.

Ribbing.

Seg skal tale med hende.

Dankwarth.

Gjør det! — Du aner ikke, hvordan det staar til oppe paa Fæstningen.

Salomon

kommer til Syne i Lyshuset, han strækker sig ud mod de Talende.

Det vilde jeg ogsaa nok vide lidt om.

Dankwarth.

Jeg har maattet afgive den ene Afdeling af Mandskab efter den anden til Derne. For Djebliffet har jeg kun tresindstyve Mand indfødte svenske oppe paa Carlssten.

Salomon

skriver op.

Tres! det staar skrevet.

Ribbing.

Og Resten?

Dankwarth.

To Hundrede Mand Sachlere og Polakker — sammenskrabet Pak til Hobe — Kjeltringer, der har tjent fire forskjellige Herrer, mens de sled et Par Kommissio. Nu er de kjede af Kvarteret og gjør Spektakler der oppe.

Salomon.

Spektakler. — Saa ved vi det!

Dankwarth.

Jeg synes, der er nogen, som taler.

Ribbing

gaar til Lyshuset. Salomon bøjer Hovedet ned, lægger Armene paa Bordet og snorfer. Ribbing vender tilbage.

Der sidder en Mand og sover.

Salomon

hæver Hovedet og lader det falde igjen.

Ja, Gu' sover jeg!

Døren til Færgestedet aabnes, Martha kommer ud, hvidklædt, standser paa Trappen og ser sig om.

Dankwarth.

Der kommer Martha. Tal med hende, udforst hende!

Han gaar.

Martha. Ribbing.

Martha

paa Trappen.

Han er her ikke. — Saa er de vist rejste — uden at sige os Farvel — og i dette Vejr — men det Menneske bhyder jo over Storm og Vejr som over alt, hvad der kommer i hans Nærhed. — Jeg føler endnu Lynet af hans Blik, medens han stod der oppe ved Roret, mægtig som en Gud, og smilte ad Storm og Sø. — Og min Bufet! — (Sæftig). — Ja, det er godt, at han er rejst. Hun gaar ned, ser Ribbing og rækker ham Haanden. Ah, er det dig, min Ven!

Ribbing.

Jeg stod og talte med din Fader, Martha, han er urolig over at føre dig tilbage til Marstrand nu, da Fjenden truer Byen.

Martha.

Jeg er en Soldats Datter.

Ribbing.

Han har tænkt, at du og jeg skulde drage nord paa, til en af Garnisonerne oppe i Landet.

Martha.

Du og jeg?

Ribbing.

Som Mand og Hustru, ja!

Martha.

Seg skulde forlade min Fader?

Ribbing.

For at følge mig, var det saa svært?

Martha.

Det er umuligt. Holde Bryllup paa en Tid som denne. — Det kan heller ikke være din Mening, Gustav, vel? — Sig, at du ikke ønsker det, du formaar saa meget over ham. Hører du! — jeg bønfalder dig derom. Afvis. — Det manglede kun.

Ribbing

tager Marthas Haand.

Martha! mit stakkels Barn! hvad fattes dig? betro dig til mig.

Martha.

Seg er blot lidt anstrengt efter denne Sejl- tur i Dag, men det gaar over igjen.

Ribbing.

Nej, nej! det er hverken Anstrengelse eller Sejlturen, — vær ærlig, det er din Sjæl, som lider. — Betro dig til mig. — Er jeg ikke din Broder, din Barndoms Ven?

Martha.

Min egen Gustav!

Ribbing.

Ja, nu vil du afvæbne mig med din bløde Røst og dine milde Øjne, men det skal ikke lykkes dig. Betro mig, hvad du fattes. Er du bedrøvet over noget hos mig? Maaſte har jeg ikke været opmærksom nok og ikke tilstrækkelig viſt den Lykke, jeg følte over dig. Tro mig, Martha! du har ikke været en Time ude af mine Tanker, ſiden din Fader lagde din Haand i min.

Martha.

Men hvor kan du dog tale ſaaledes? Er du ikke den ſamme brave og troſaſte Ven, du altid har været, Ærligheden og Hengivenheden ſelv?

Ribbing.

Ærlighed og Hengivenhed; hvad vil det forſlaa?

Martha.

Kan jeg da ønske mere? — og dog, Guſtav! det er netop min Sygdoms Kjendemærke, at den gjør mig ubillig; jeg ſavner noget, jeg gribes af en uſigelig Længſel, en Higen, der ikke lader mig Ro. Langt borte synes jeg at ſtimte noget ſtort og ubegrebet, der bringer mig til at ſkjælve af Forventning og Haab, men det vil aldrig komme nærmere. Ser jeg ſaa tilbage paa mit Dagligdags Liv, da er det, ſom om alle mine Gvner ørkesløſt ſover og forſtenes, jeg længes efter Forandring, Bevægelse, Handling. — Du forſtaar mig viſt ikke?

Ribbing.

Bliv ved, Martha! bliv ved! jeg forstaar dig.
Martha.

Undertiden vegler disse Billeder og fylder mig med en uforklarlig Frygt. Da er det, som om jeg havde taget fejl af mig selv, af dig, min Ven, af alt, hvad jeg før haabede og troede paa. Jeg synes ikke, vi forstaar hinanden. Hvad forlanger jeg da? At Kjærligheden skal fylde min Sjæl med ny Syner, sige ja til mine Haab og gjøre dem til Blomster, bringe mig opad til det lyse og store, til et Land, hvor Livet strømmer mig rigt og fyldigt i Møde, som en nylig aabnet Kilde, og det mægter den Følelse, vi to nærer, ikke. — Men det kan komme, trøster jeg mig med. — — Nej, nej! hvisker atter min Frygt, det kommer ikke lidt efter lidt, det maa være der strax som en Lynstraale, der slaar ned og brænder, eller det er der ikke. — — Saaledes vegler det; mit Hjærte banker hæftig, men det er af Frygt og Angest, det er ikke for dig. — Gustav, Gustav! nu har jeg betroet dig alt. Hvorfor bøjer du dit Hoved? — — Se paa mig! — Ikke sandt, du begriber da nok, at jeg maa være syg, meget syg, siden jeg kan huse disse Følelser.

Ribbing.

Mit stakkels Barn! Hvor har du dog taget fejl af dig selv. — Det er ikke Kjærlighedens Fred, men dens Rystelser, ikke Lykken, men Lidenskabens og dens Storme, du paafalder, og under dem gror der ingen Blomster, de vil kun bøje dig til For-

den. — Tro mig! ethvert nyt Ønske i din Sjæl er kun Begyndelse til en ny Smerte.

Martha.

Men hvis vi alligevel havde taget fejl af hinanden, du og jeg? — hvis vi vaagnede en Dag med klar og levende Bevidsthed herom — Gustav! tænk ogsaa paa det.

Ribbing.

Jeg tænker, at den Dag, du naar dit Ønske, vil være den, der bringer dig størst Ulykke; men du skal alligevel ikke frygte, heller ikke betragte mine Ord som en Trusel. — Den Dag vil der ligesom i Aften staa en Ben ved din Side, række dig sin Haand og hviske til dig: Læg dit Hoved til mit Bryst, du lille, vejrslagne Fugl! jeg holder af dig — saalænge jeg aander og tænker, jeg vil kun holde af dig alene. Husk paa det Martha — Farvel!

Gaar.

Martha

bønlig.

Gustav, min Ben! gaa ikke fra mig!

Tordenskjold viser sig i Baggrunden, hun ser ham.

Atter dette Menneske! han frydser paany min Vej, det er, som om Faren kommer i hans Nærhed.

Gaar op i Huset.

Tordenskjold Ployart.

Tordenskjold.

Stakkels Barn! hun ved ikke, hvad hun selv

vil. — Kom kun frem, Kapitajn Plohart. Hvad bringer De?

Plohart.

Brebene, som er komne, mens De var borte. Forstærkningen sønderfra er under Opsejling. Alt vel for Resten!

Tordenskjold.

Herligt, herligt! — De maa tilbage igjen i Aften. Mærk Dem nu mine Ord: Lieutenant Grothschilling ror i Morgen ved Daggrø forklædt op til Marstrand, tager Tegning af By og Kastel, saa fuldstændig han kan komme til. De derimod skifter Baade og Kvartermænd ud og lodder begge Indsejlinger. Naar Forstærkningen kommer, bryder Eskadren op og lægger sig med Raasejlerne nærmere Marstrand paa de Punkter, jeg har assat i Kortet her. Har De forstaaet mig?

Plohart.

Nøjagtig!

Tordenskjold.

Tag bort her fra det snarest, De kan. Om lidt skal jeg skikke Salomon Baadsmand for at ro Dem tilbage. Gud befalet!

Tordenskjold. Salomon.

Salomon

stikker Hovedet frem.

Hvad saa?

Tordenskjold.

Kongen og Kronprinsen er i Norge, Kapitajn Ployart bragte Brev fra Majestæten. Gud velsigne ham, det er en Mand, der er værd at tentere noget for. — „Du er min“, skriver han, „jeg sætter min Lid til dig, hvad saa de andre sige.“ — Salomon! Fanden i Bولد da med dem allesammen! — Saa stikker han mig Kronprinsens Billede. — Se! indfattet i Guld og Diamanter.

Salomon

spottende.

Et dejligt Billede! — — Om Forladelse! tror Schoutbynacht ellers ikke, det havde været nok saa godt, om Hans velsignede Majestæt havde stiftet os et Par Hundrede Kommiskarle med dygtig Lod og Krudt her over?

Tordenskjold.

Stormen tager til, hør, hvor det bryder derude! Blot Budde snart kom med Bud ovre fra Byen; jeg maa vente ham her; saa skal Majestæten høre mine Kanoner snakke og saa sin Søns Billed betalt.

Salomon.

Jeg mener, det er betalt. — Hvad giver de os for vort Arbejde, naar det kommer til Stykket? — Gaar det fra Haanden, kalder de det Slumpebykke og siger, det kan vi ogsaa gjøre; gaar det i Bugter, saa ror der en Dag en Barkasse i Land med Flag paa halv Stang — der ligger en død Mand eller en kvæstet Mand agter ude, og

der sidder en gammel Ulf og plirer med Djnene ved hans Side, men ikke min Salighed en Sjæl grynter ad dem for Resten. De staar og glør, gjør de, trækker paa Axlen og siger: Hvad vilde han derinde, den Bovehals! — Kommandør! tænk Dem om, før vi tørne videre. Hvor galt vi stormer frem, En er der dog over os, som sidder og skriver op og siger: hertil og ikke længere! — Jeg snakker ikke om mig selv, hvad er vel jeg? En dansk Matros, der gjør sin Pligt — gaa, saa gaar jeg, staa, saa staar jeg, men hvad faar De selv til deres Afregning? En Seng paa Hospitalet eller sex Fod Fod paa Kirkegaarden, fordi De ikke fulgte Salomons Raad.

Tordenskjold.

Har du udspioneret noget?

Salomon.

Jeg har ikke udspikuleret andet end tresindstyve svenske, som længes efter Bataille og tohundrede tyske, som ingen Appetit har derefter.

Tordenskjold.

Jeg maa vide Besked om selve Fæstningen, om Provianten, hvor mange Stykker de har der oppe, om de duer noget. — Hvad har du bestilt, mens jeg var borte?

Salomon.

Skrevet Rapport.

Tordenskjold.

Hid med den.

Salomon.

Sa, det er egenlig ikke nogen Rapport, men

saadan en Smule Kjærlighedsepistel til min Som-
fru, den lille Kammerpige.

Tordenskjold.

Lad mig se.

Salomon.

Schoutbynacht maa ikke gjøre sig lystig der-
over. Jeg har aldrig kunnet faa Bogstaverne til
at staa rigtig i Række og Geled, de Hunde! naar de
kan komme til det, kniber de ud, eller den ene stejler
op paa Næsen af den anden. Men det siger ingen
Ting, for Pigebarnet har betroet mig, hun kjender
ikke Skrift; hun lader sin Frøken læse for sig.

Tordenskjold

læser Brevet.

Det er nogle gudsforgaaede Kroppe af Bog-
staver, du har malet op, Højbaadsmand! De ser ud
som Krigsfolk med lange Bajonnetter.

Salomon.

tager Brevet.

Kommandøren forstaar sig nok heller ikke paa
en fjøn Skrift. — Det staar der at læse: „Højst-
cærede lille Pige! jeg vil bare lade Dem vide, at
nu holder jeg af Dem. — Siden jeg har gaaet og
set paa Dem, er mit Hjærte som et brændendes
Fyrværkeri med deres Navn i Midten. — Synes
De om mig, saa slaa til. Jeg vil blive ved at
holde af Dem til evig Tid, lige til Julehelligdage,
om det skal være.“

Tordenskjold

tier tidt.

Og Frøkenen læser Brevene for hende?

Salomon.

Det fortalte hun. Hvad siger Schouthynacht til det, jeg skrev. Kan det ikke røre, saa maa Janden forstaa sig paa det.

Tordenskjold.

Seg skal skrive dig et andet Brev.

Salomon.

Kan De gjøre det bedre?

Tordenskjold

gaar til Lysthuset og skriver.

De er ung, De er frisk, De er dejlig, og han maa være lykkelig, som har Ret til at sige Dem det. — Jeg glemmer Deres Blomster; naar de ere visne for alle andres Dje, skal de blive ved at være friske i mine."

Salomon.

Mit var bedre. Det er for kort.

Tordenskjold.

Der behøves ikke mere.

Salomon.

Maaske, sku!

Tordenskjold.

Der kommer hun. Giv hende det!

Gaar.

Britta. Salomon.

Britta.

Naa er han der, Isbjørn! — Det var da godt, man en Gang fik Dem at se.

Salomon.

Saa det koster ingen Penge, min allerdejlige! Jeg har gaaet og holdt skarpt Udfig efter Dem den hele Dag; tilsidst skrev jeg Dem i min Desperation dette kjønne Brev til, som nu duer til ingen Ting.

Britta.

Lad mig saa det alligevel; jeg kan læse det siden. — Hvad siger de saa om Stormen?

Salomon.

Ikke det mindste; tror De jeg søger Dem op for at tale om Stormen.

Britta.

Det er et ondt Vejr, og vi Stakler, som skal til Søes igjen, over til Marstrand.

Salomon.

Det jager jo ikke.

Britta.

Jeg tør aldrig vove mig ud med den stygge, gamle Færge.

Salomon.

Saa lad det være, min Kylling! lad det være!

Britta.

Kommandanten har saadan Hast. — Hvis vi nu gif under og blev borte med det samme.

Salomon.

Hvad tænker De paa? Der er ingen Fare for at blive borte i den Smule Sø. — Sidste Uge kuldsejlede der rigtig nok en Følge med tre Mand.

Britta.

Kuldsejlede.

Salomon.

Ja, men De fiske dem op to Dage efter. Der bliver aldrig nogen borte.

Britta.

Det er en god Snak. Her kunne vi jo ikke tøve, der er ikke et ordentligt Rum i Færgehuset. Fjenden ligger uden for med sine Skibe og skifter daglig Følk i Land. — Det er farligt for en ung Pige at gaa alene omkring blandt alle de fremmede Mennesker.

Salomon.

Som Daniel i Lovestulen. — Ja Gud er det farligt — — for Løverne.

Britta.

Jeg kender Dem jo neppe rigtig, endnu mindre deres Herre; det er en smuk og modig Mand, men jeg synes dog ikke om, at han bestandig følger Frøkenen med sine Dje.

Salomon.

De kan tro, han gjør det heller ikke for at De skal synes om det, min rare!

Britta.

Han er jo Sømand, ikke sandt!

Salomon

affides.

Hun vil fritte mig ud, den lille Tingest! —
Ja hi fun!

Britta.

Hvorfor svarer De ikke.

Salomon.

Saadan slet og ret Smand er han egenlig
ikke, hvorvel han har set en bandsat Mængde Salt-
vand i sine Dage.

Britta.

Hvad er han da?

Salomon.

Ja — ser De —

Britta.

De er saa hemmelighedsfuld. — Kommandan-
ten troede, han levede af at bygge og handle med
Skibe.

Salomon.

Han lever snarere for at ramponere dem.
Men Handelsmand er han rigtig nok, det nægter
jeg ikke.

Britta.

Hvad handler han da med?

Salomon.

Med Bly og Jærn, især med Jærn; det har
vi gjort en morderlig Omsætning med i de sidste
Aar. — Jeg behøver vel ikke at bede Dem om, at
det bliver mellem os?

Britta.

Nej, det behøves ikke, for jeg fortæller det alligevel.

Salomon

affides.

Det var netop det, jeg ventede.

Britta.

Men hvad er De selv? — Ikke sandt, Proviantsforsvalter eller saadan noget.

Salomon

hæftig.

Seg Proviantsforsvalter. — Er hun gal, min Duffe! — En Soldat, det lader jeg gaa, skjønt jeg holder inte rigtig af dem — kommer han op paa Dækket, saa knubser Matrosen ham, men kommer Proviantsforsvalteren der op, faar han Knubs baade af Matrosen og Soldaten. — Jeg har ligget i Klammeri med de Røtere hele min Levetid. Kan de knibe en for et halvt Pund Flæsk eller en Brif Smør — ja, saa min Salighed gjør de det, og lige fuldt skal det males ind i Bogen. — Nej, maa jeg være fri for Proviantsforsvalteren. Men vi staar her og spilder Tiden med Snak; hvor skal jeg nu finde Dem, naar De rejser bort, og jeg kommer for at holde Bryllup med Dem?

Britta.

Oppe hos Kommandanten paa Karlssten.

Salomon.

Hvor bor han?

Britta.

Vige inden for Porten, paa højre Side.

Salomon.

Hvem bor da paa venstre Side?

Britta.

Ingen. — Det er jo Krudttaarnet.

Salomon.

Ser vi det, Krudttaarnet! altsaa paa højre Side. Der lever De i Herlighed og Glæde, har store kjønne Bærelser og bestiller ingen Ting andet end at se ud paa Soldater og Kanoner den hele Dag. — Det maa være rart!

Britta.

Bild Dem det ind. Det er kun en tarvelig Lejlighed der oppe, smaa Stuer med Kevner i Murene.

Salomon.

Jy for en Ulykke! er Lejligheden saa forfalden?

Britta.

Ja, des værre! Kommandanten fortalte rigtig nok, han havde brugt hele sit Mandskab den sidste Maaned til at udbedre alt, men der er vist endnu langt tilbage.

Salomon.

Men saa Kanonerne da, har de mange af dem? — Jeg har altid holdt saa meget af Kanoner.

Britta.

Na, De med deres Kanoner! det er jo nogle ækle, gamle Tingester allesammen. Men nu faar vi snart ny, har jeg hørt,ovre fra Gøteborg.

Salomon.

Det var jo rart. — Der kom en Mand for-
gangen i en rød Rabuds; han sagde, der skulde være
saa slemt med Morterer oppe paa Karlsten. Er
det sandt?

Britta.

Hy! Morterer! hvad er det for noget?

Salomon.

De smaa runde Madamer, som staa paa Galen
og med Respekt at sige vende Glaben i Vejret.

Britta.

Dem har jeg kun set to af, en ved hver Side
af Porten, der, hvor vi tørrer Tøj.

Salomon.

Saa, min allerkjæreste! det kunde jeg jo ikke
vide. — Det er saa rart at snakke med Dem: for
det første er De en kjon Pige, dernæst faar man
ordenlig Bested. Naar jeg nu spaserer derop i
min Friertjole og en Tulipan i Munden, ved jeg
paa en Prik, hvor De er at træffe. — Der kommer
Deres Frøken. Farvel, min lille Kjæreste! vær mig
tro, tænk paa mig, og drøm om mig, saa skal jeg
tage en Rad Perler og noget andet Billeteri med til
Dem, naar vi ses igjen.

Han gaar ud i Baggrunden.

Martha. Britta.

Martha.

Men hvor bliver du dog af, Britta? — Jeg savner Dig.

Britta.

Na, Frøken maa ikke være vred. Jeg har staaet og snakket lidt med min Ven, den fremmede Mand, ham, De ved nok. Han fortalte mig saa meget nyt, at jeg ikke kunde slippe fra ham.

Martha.

Saa ved Du da, hvem han er?

Britta.

Kors! — han har betroet mig hver en Smule. Jeg kjender baade ham og hans Herre, den kjønne, som frelst os.

Martha.

Hvem er da din Ven?

Britta.

Han er — ja, hvad var det nu? Er det ikke underligt, jeg har allerede glemt det, men det er afgjort, Proviantsforsvalter er han ikke, som jeg troede. Han kan ikke udstaa de Menneſter. Frøkenen kan tænke, Proviantsforsvalteren har stjålet baade Smør og Flæsk fra ham og ført det ind i Bogen alligevel. Er det ikke ſammelig.

Martha.

Hvad er han da?

Britta.

Han er — jeg kommer nok paa det. Det ene

Løber sammen i det andet. — Han holder saa umaa-
delig meget af mig, det er vist. Han syntes ogsaa,
jeg lignede Daniel i en Løverkule.

Martha.

Hvad skal det sige?

Britta.

Det er saadan noget, han fandt paa; men det
lød saa morsomt, da han sagde det. — Han er
kommen her over, maa De vide, alene for min Skyld
og vilde høre, hvor jeg bor; alting, Huset, Vejlig-
heden, saagar hvor vi tørrer Tøj, skulde det Men-
neske have Bested om. Nu kommer han snart og
besøger mig paa Fæstningen og bringer en stor
Perlefrans med sig, saa skal vi holde Bryllup i
Marstrand.

Martha.

Det er jo en meget tydelig og fuldstændig
Forklaring. Hans Herre kjenner du vel lige saa
godt?

Britta.

Ja, Gud, Frøken, det gjør jeg rigtig nok.
Hans Herre er Kræmmer eller saadan noget. Han
rejser omkring paa Markeder med en Mand i en
rød Rabuds og kjøber Tærnfram og Mortere, som
sidder paa Halen og figger i Vejret. — Det forstod
jeg ellers ikke rigtig. — Han talte og talte, saa
hurtig som en, der slaar paa Tromme. Det er
muligt at huske alt, hvad han sagde. — Saa flyede
han mig ogsaa dette lille Brev, som jeg vil bede
Frøkenen læse for mig.

Martha.

Det er fra ham?

Britta.

Ja vist! han var saa bange, han ikke skulde
faa mig i Tale, før vi tog bort. Derfor skrev han.

Martha

har aabnet Brevet, udbryder forbauset

Hvad skal det sige?

Britta.

Na, læs, læs, kjære Frøken!

Martha

fatter sig.

„De er ung, De er frisk, De — er dejlig
(læser langsomt) og han maa være lykkelig, som har
Ret til at sige Dem det.“ —

Britta.

Er han ikke rar, aa bliv ved, bliv ved! der
er vist mere.

Martha.

„Som har Ret til at sige Dem det. Seg
gjemmer deres Blomster, (dæmpet) deres Blomster
... naar de er visne for alle andres Dje, skal
de blive ved at være friske i mine.“

Britta.

Staar der mere?

Martha

tankefuld.

Nej — ikke mere.

Britta.

Sikken Strik! — Jo, han er rigtig nok god.

Martha.

Hvad mener han?

Britta.

Det er blot Snik Snak, saadan noget kommer de jo altid med for at gjøre sig behagelige, det kjender vi nok. Men, ikke sandt, Frøken, han mener mig det ærligt, tror De ikke?

Martha.

Jeg vil haabe det. — Gaa op, Britta! paa min Kuffert.

Britta.

Sa, jeg glemmer jo alt, hvad jeg skulde huske.
Hun gaar op i Tørgstedet.

Martha

ser i Brevet.

Tsigen ham! — jeg tager ikke fejl. — Kan jeg da aldrig blive fri for denne Tanke? — Er der noget Baand imellem mig og det Menneske? (Hun læser): „Han maa være lykkelig, som har Ret til at sige Dem det“ — (hæftig) men den Ret har ingen, skal ingen have — uden Gustav; — læser: „naar de visne for alle andres Dje“. — De visne snart, (lægger Haanden paa sit Bryst) herinde skal det ogsaa visne, alt, hvad der ikke er værd at huske paa.

Britta kommer tilbage, Martha glemmer Brevet.

Britta.

Det er sandt, Frøken! jeg glemte mit Brev.

Martha

skjuler Brevet.

Gav jeg dig det ikke?

Britta.

Nej, De gjemte det vist.

Martha.

Der er det. Gaa nu!

Britta.

Hvem der blot selv kunde læse.

Hun ser Tordenskjold komme frem.

Gud! der er han!

Hun løber ind i Færgehuset.

Martha. Tordenskjold.

Tordenskjold

rækker Martha Haanden.

Endelig ser jeg Dem igjen. Ikke sandt! Nu er alting overstaaet. De har glemt den Smule Søgang!

Martha.

De er altsaa ikke rejst endnu?

Tordenskjold.

Rejst! — før jeg fik sagt Dem Farvel. —
Tænkte De det?

Martha.

Jeg har slet ikke tænkt derpaa. — Man mødes og skilles, det sker jo hver Dag.

Tordenskjold.

Saa, og man glemmer eller man huster, det sidste sker blot ikke hver Dag. — — Hvad er det for en Sky, der er gaaet for Deres kjønne Dine? — Er De ikke den samme som før, eller er det mig, der er bleven en anden? — Der ude saa De op

paa mig, stolede paa mig; nu vender De Dem fra mig, nu er jeg allerede glemt, skjønt Klokken knap er falden til Slag en Time efter. — Ja, De har Ret, man mødes og man skilles.

Martha.

Hvem skrev det Brev til Britta?

Tordenskjold.

Na, er det Brevet? Det gjorde min Tro jeg, men ikke til Britta. Hun sagde, De fik alle hendes Breve at læse. — Ja, det var mig, hvorfor skulde jeg nægte det? Der er jo intet ondt deri. — Har De aldrig lagt Mærke til om Aftenen, naar Maa-
nen gik op, og hun stod med diset Lust nede i Rimmingen, saa kom de frem, de sæere Skikkelser, som Taagen dannede? — Jeg har siddet og stirret paa dem mangen lang Nat, mens vi laa under en læger Val og ventede paa Stormen. Det var underlige Synner, mit Øje mødte. Et af dem ligner De; det kom og blev borte igjen og viste sig paany mellem alle de andre, det præntede sig fast i mig, det blev staaende her inde. — Kan De saa begribe, hvor godt jeg kjendte Dem, da jeg traadte over paa den gamle Færge? — Deres Øjne saa omkring, som om de forlangte Hjælp, De sad og krøb sammen som en Fugleunge i Storm, De rystede af Angest, og knap naaede De Land igjen, før De rejste Panden, frejdig og stolt, og forlangte at komme ud af Hedens Dun, til Liv, til Farer, til Bevægelse. — Jeg har hørt det alt sammen. — Naa, hvad er saa det hele? De rejser nu Deres Vej, og jeg gaar der

hen, hvor de kalder paa mig. Dermed er den Historie ude.

Martha.

Hvad er det for Ord, hvad er det for et Sprog, De bruger? Jeg har aldrig hørt det før.

Tordenskjold.

Maaske har jeg talt for ligefremt? — De skal ikke regne det saa nøje. Den Respekt, der mangler i mine Ord, den bor her inde i mit Hjærte.

Ser ud paa Søen.

Hvor Fanden bliver dog Buddes Baad af?

Martha

tier lidt.

De tager bort i Aften. Naar faar jeg Dem at se igjen?

Tordenskjold.

Hvad nytter det, jeg saa Dem igjen, hvis De saa havde glemt det milde Udtryk, som nu staar at læse i Deres Dine. Jeg vil glæde mig over Djebliffet, samle hvad godt, det giver, vare paa det og tage det frem siden, naar jeg ikke har andet at bestille.

Martha.

Tage det frem som et Vegetøj til Sul, til Paaske! — hvor det er morsomt! — naar De ikke har andet at bestille — hvor det er smigrende!

Tordenskjold.

Saa, for jeg har en hel Del andet at bestille, skal jeg sige Dem. Jeg har en Gjerning at udføre her i Verden, den vinker, den kalder, den vil

Iystres, den under mig ingen Ro og jager mig bort der fra, hvor jeg helst vilde tøve. Se, det kan nu en lille Pige ikke forstaa. — I Dag stilles vi som Venner; hvem ved, kanske mødes vi igjen som Fjender.

Martha.

Men hvor kommer De fra? —

Tordenskjold

ler og peger over Skuldren ud mod Havet.

Der ude fra, det saa De jo.

Martha.

Er De Sømand?

Tordenskjold.

Sa, en lille Smule.

Martha.

De har da et Navn?

Tordenskjold.

Sa, det har i Reglen alle.

Martha.

Maa jeg vide det?

Tordenskjold.

Sæt, De ikke syntes om det.

Martha.

Er det da ikke hæderligt?

Tordenskjold.

Hæderligt! — jo Guds Død! — det maa min værste Fjende selv bekjende.

De forrige. Johannes Krogran.

Fiskere, Mænd og Kvinder i Baggrunden sætter sig ved Bordet.

Johannes Krogran har staaet og lyttet, træder frem.

Johannes.

Den, der har et hæderligt Navn, behøver ikke at skjule det.

Tordenskjold

maaler ham.

Det kan du have Ret i, min Gut! — Hvad kommer den Sag for Resten dig ved? — Staar du og lurер?

Johannes.

Jeg forlanger at vide Deres Navn, baade Deres og hans, som kommer der.

De forrige. Salomon. Dankwarth. Salters.

Salomon i Samtale med Dankwarth har hørt den sidste Replik. Salters kommer fra den anden Side. Johannes gaar hen til Salomon og lægger sin Haand paa hans Skulder.

Johannes.

Om Forladelse!

Salomon

skubber ham bort med Skuldren.

Ingen Forseelse.

Johannes.

Deres Pas!

Salomon.

Ja, det har vi.

Johannes.

Lad mig se det.

Salomon.

Hvem er De?

Johannes.

Johannes Krogran.

Salomon,

Med Forlov! Hvad er Johannes Krogran
for en Fisk?

Johannes.

Jeg er Strandrytter og har at give Agt paa
hver fremmed, som kommer her over.

Salomon.

Ja Gud velsigne dig, min allerdejsligste! Hvor
skulde jeg vide, at du var Rytter, naar du spaserer
til Fods?

Salters.

Vis ham dit Pas og gjør ingen Snak, ellers
skal du faa med mig at bestille.

Vender sig fra ham mod Dankwarth.

Salomon.

Med Dem! (Sisser dybt.) De er maaske Komman-
dant for hans Rytteri. Vi bare lidt, at jeg kan
tage Mærke paa Dem.

Tordenskjold.

Der har du vort Pas.

Johannes

læser.

„Jakob Skjot og Espen Søderlund, Skibs-
handlere; har Lov til uhindret at passere Hisingen

og øvrige Marstrand's Holme." Undertegnet af Generalen i Gøteborg. (Ser paa Tordenskjold og Salomon.) Det slaar til.

Salter's

til Salomon.

Hvad er det saa, du vil, du!

Tordenskjold

til Salomon.

Stille!

Salomon

forstilt ydmyg.

Jeg mente intet ondt med det, Hr. Kommandør!
— De ser mig ud til at være en rigtig Brandstof.

Salter's.

Jeg synes, du snakkede noget om at tage Mærke paa mig.

Salomon.

Borherre bevares! Jeg mente blot, at tage Kjende paa Dem for at gaa af Vejen, hvis vi mødtes siden, og vi mødes vist en Gang igjen, vi to, det aner mig.

Johannes

leverer Tordenskjold hans Pas tilbage.

Pas'et er i Orden, men jeg tror jer ikke alligevel.

Salomon.

Det var jo Skade! Sagen er, at Strandrytteren har grebet den Sag fat ved Halen. Havde vi to været alene, og havde jeg blot stukket jer en gammel Daler i Næven, saa var al den Staahej endt;

jeg kjender min Sjæl nok Strandrytterne. — Der har I jeres Daler alligevel — tril saa af, Velbaarenhed. I staar og gjør mig hange med jeres sure Ansigt. — Naa, tag den!

Johannes.

Gaa Fanden i Vold!

Dankwarth.

Lad nu det være godt. Pasjet er jo i Orden, jeg kjender desuden de to Mænd. — Det er rosværdigt, at Krogran er saa strix i Tjenesten i disse strænge Tider, og jeg skal gjøre Indberetning til Landskhøvdingen om hans Flid og Iver.

Johannes.

Obersten maa undskyldte mig, men der er slet ingen Ting at gjøre Indberetning om. En fattig Mand, som jeg, kan opfylde sin Pligt, enten nogen ser det eller ikke; det er blot Skade, de rige har saa ondt ved at begribe det. — Jeg har sagt, de to Mænds Pas er i Orden, men jeg tror alligevel, der stikker Fugsvandseri under den Sag, og min Overbevisning er ikke tilfals for en Robberdaler.

Han bukker dybt og gaar.

Salters.

Jeg synes min Sjæl, den Karl staar og fornærmer Obersten op i Deres aabne Djne. Det er vist bedst, jeg gaar efter ham og tildeler ham en lille Paamindelse.

Dankwarth.

Han er ikke god at komme til rette med; for Næsten mener han det ærligt.

Salter's.

Jeg maa efter ham alligevel.

Dankwarth.

Lad det være.

Salter's

trækker paa Skuldren.

Sa, naar Obersten ikke ønsker det.

Tordenskjold.

Jeg mener, det er en brav Mand. De var vel tjent med at have mange som han.

Dankwarth.

Det tror jeg ogsaa. Han skaffede mig desuden Deres Navn at vide. Rækker Tordenskjold begge Hænder. Endelig træffer jeg Dem da igjen og kan takke Dem. — Uden Deres Hjælp havde hverken min Datter eller jeg naaet Land. Hvad kan jeg gjøre for Dem?

Tordenskjold.

De har jo raft mig begge Deres Hænder. — Skulde der være mere tilbage.

Dankwarth

giver ham en Pung.

Der, tag dette. Havde mine Evner bedre svaret til mine Ønsker, skulde det ikke blevet derved.

Tordenskjold.

Er det til mig? — Min Herre Oberst, hvad tænker De paa? Før De byder mig Penge, burde De i det mindste vide, om jeg trænger til dem. Der ude gjaldt det jo mit Liv saa vel som de andres; for at redde mig selv er det for meget, for at redde

Deres Datter er det for lidt. Tag Deres Penge tilbage.

Salter's.

De taler noget brøsig, min gode Mand!

Tordenskjold.

Jeg taler ikke til Dem, min gode Mand.

Salter's.

Hvad for noget! Tordenskjold vender ham Ryggen.

Dankwarth.

Huſt i det mindſte, De har en taknemlig Skyldner i mig.

Tordenskjold.

Lad os heller ſe at glemme det, ſaa ſnart ſom muligt.

Han hilſer og gaar tilbage. Dankwarth og Datter ligeledes.

De forrige. Fiſkere og Kvinder.

Jakob Sluproer og Johannes Krogran.

Johannes.

Ingen Paſ! ingen Beviſligheder, og I gaar og luſter omkring herovre; det ſer mig noget miſtænkeligt ud.

Jakob.

Men vær dog rimelig. Jeg er kun en fattig Viſſeſkræmmer og rejſer paa min Kramliſte, andre Beviſligheder har jeg aldrig haft nødig.

Johannes.

Og du hører hjemme i Marstrand? Godt, det kan være, det kan ogsaa ikke være. For at faa Sandheden at vide følger du med over til Byen, saa snart Vejret bedager sig.

Jakob.

Som I vil.

Johannes.

Du ser dig om, Bispekræmmer. Det er vist de to fremmede, du vil i Lav med; men det lader sig ikke gjøre. For at være sikker i min Sag, bliver du her hos mig, lige til vi sejler. Du viger ikke fra min Side; prøver du paa det, lader jeg dig binde eller lukke ned i Kjælderens. Jeg har min Instrux.

Jakob.

Gud bevares! Hvor I er strix. Lad gaa, jeg følger med jer. En Taar at drikke kan man vel faa, det strider da ikke mod Instruxen.

Johannes.

Kom her hen til Bordet. Færgemanden har godt Rostokkerøl.

Jakob.

Hellere Vin! Hellere Vin, Strandrytter! Allet vil blive surt, naar jeres mugne Ansigt ser paa det. Tordenstjold og Salomon holder Dje med ham. Johannes og Jakob gaar hen til et Bord uden for Færgehuset, hvor nogle Fiskere har taget Plads. Bring Vin, Færgemand!

Tordenskjold

træder frem med Salomon.

Der har vi Jakob Sluproer, nu mangler vi kun Budde, saa afsted for at hilse paa Kanonen. Har du tænkt paa det Lys, jeg bad dig sætte i Vinduet?

Salomon.

Lysen skal strax være paa Pletten; men Fanden staar i den Strandrytter, han er os jo paa Næsten alle Begne.

Tordenskjold.

Lad os se at komme dem nærmere.

Salomon.

Jeg vil vist saa noget udstaaende med den Mand, ligesom med Bjørnejægeren. Det Skjld-register voger.

De gaar hen til Bordet.

Jakob.

Sæt jer kun ned, I gode Folk, det er mig, der trakterer.

Johannes.

Ja, men helst der henne, lige over for os.

De tager Plads.

Salomon.

Saa en Sang, for at Vinen kan glide ned. Den næste Flaske betaler jeg.

Fiskeren.

So vist, en Sang, en Sang!

Jakob.

Lad gaa, men I skal synge med.

Tordenstjold.

Gid bare Budde snart vilde komme.

Salomon.

Lys paa Bordet! Man kan jo ikke se at finde
sin Mund i dette Mørke.

Johannes.

Stormen vil blæse Lyset ud.

Salomon.

Det er der Raad for; vi sætter det inden for
Vinduet der henne.

Han gaar ind og sætter Lyset i Vinduet.

Jakob.

Hist paa Kytt, hvor Stranden endte.

Almindeligt Kor.

Stranden, Stranden, Stranden endte.

Jakob.

Fiskerpigen stod paa Stente.

Almindeligt Kor.

Stod paa Stente, stod paa Stente.

Jakob.

Bud hun over Havet sendte

Almindeligt Kor.

Bud hun over Havet sendte
til sin Hjærtensven.

Jakob.

Kjære! Nu er Tiden omme.

Almindeligt Kor.

Nu er Tiden, Tiden omme.

Jakob.

Beg har Bryllupsbrev i Komme.

Almindeligt Kor.

Bryllups, Bryllupsbrev i Komme.

Jakob.

(højere end før og rettet mod Tordenskjold.)

Skipper! Skipper! Du maa komme.

Almindeligt Ror.

Skipper! Skipper! Du maa komme
til mig hjem igjen.

Nogle af Fiskerne og deres Kvinder samler sig paa Stranden
og ser ud over Havet. Maanen er staaet op.

En Fisker.

Der er en Baad i Havsnød der ude.

Tordenskjold.

Hvis det var Budde!

En Fisker.

Den naar aldrig Land i den Sø.

En anden Fisker.

De stakkels Folk.

Martha

til Fiskeren.

Kan man ikke komme dem til Hjælp?

Fiskeren.

I det forrygende Vejr? — det er umuligt.

Tordenskjold

til Salomon.

Det er Budde, jeg er bange for det.

Fiskeren.

Det er ogsaa gal Mands Værk at vove sig
ud saa filde.

Man ser længst tilbage en Baad omtumles i de høje Søer.

Dankwarth.

Hvis man kunde faa en Baad ud her fra Den.

Tordenskjold.

Vi maa prøve paa det.

Salomon.

Skal vi nu til Søs igjen? — Na ja! hvorfor ikke.

Tordenskjold.

Du bliver her.

Salomon.

Mens De gaar ud. — Jo vist!

Tordenskjold.

Du bliver, siger jeg. Naar jeg er borte, rør du Plohart tilbage til Eskadren. Baaden ligger omme bag Fiskerhuset.

Salomon.

Men Herre! Kjære Herre! lad Dem dog sige; hvordan kan jeg blive tilbage, naar De dejsjer ud?

Tordenskjold.

Der, tag min Koste, sørg for at Plohart kommer sikker om Bord. (Højt til Fiskerne.) Er der saa nogen, som gaar med?

Salters.

De er af mine Folk, Skibshandler!

Tordenskjold.

Al Deres Folk Herre! Det vilde jeg nødig være.

Salters.

Jeg har en Satans Øyst til at gaa med. Det er noget for mig. — Havde det blot været en Tur til Lands, men paa Søen duer jeg ikke stort.

Tordenskjold.

Vi behøver Dem ikke heller. — Kom, Folk!

De gaar til Baggrunden.

Salomon.

Peder!

Tordenskjold.

Hold Mund!

Gaar.

Baaden gaar ud, Folk stimler sammen om den, Fiskere
og deres Hustruer knæler ned og synger.

Herre Jesus! tag i Havn
dem, som træt der ude kæmpe,
Storm og Hav og Braad du dæmpe,
Lad dem naa her ind i Havn!
Uden dig kan ingen vinde,
alt er Tab kun og Forlis,
uden dig maa Styrken svinde,
med dig Hjælp og Sejr er vis.

En Fisker.

Det gaar aldrig godt, de kommer ikke til Land
igjen.

Salomon.

Og det skal jeg staa med Hænderne iommen
og se paa. — Det er da ogsaa Satan til Menneske!

Han lægger Kysten ind i Lysthuset og kryber op paa en
Skippe uden for.

Johannes

kommer frem i Lysthuset.

Seg tror jer ikke. Nu skal vi faa at se.

Han tager et Brev og en Tegnebog op af Tordenskjolds
Kostelomme og drager sig tilbage.

Lidt af Psalmen gjentages.

Dankwarth.

De naar dem, de frelser dem — den brave
Skibshandler!

Johannes

til Dankwarth.

Han narrer jer alle sammen. Den Mand der
ude er Tordenskjold. (Leverer ham et Brev.) Læs
og døm saa.

Martha.

Tordenskjold — Tordenskjold!

Fisken.

Nu kommer Baaden tilbage.

Dankwarth

til Salters.

Hent Bagten! Skynd Dem!

Salters.

Skal ske, Hr. Oberst!

Martha.

Hvad vil du, Fader! Hvad har du i Sinde?

Dankwarth.

At gjøre min Pligt.

Gaar op paa et Klippestykke.

Martha

til Fisken.

Har du en Baad?

Fisken.

Ja!

Martha.

Hvor?

Fisken.

Omme mellem Skjærene.

Martha.

Ro ud til dem; sig, de er kjendte; advar dem for at komme i Land. I denne Pung er tyve Guldmønter. De skal være dine.

Fisken.

Det gaar ikke i det Vejr. Min Baad er lille og skrøbelig. Jeg kommer aldrig levende tilbage.

Gaar.

Martha.

O, min Gud, min Gud! (Ser Britta.) Britta! Skynd dig, sig til hans Kammerat, at han skal frelse sin Herre.

Salomon

træder frem.

Det behøves ikke, lille Jomfru, hans Kammerat har hørt det, han skal nok blive frelst. Det følger af sig selv. — Nu kan han sige, hvad han vil, men til Søs gaar jeg min Salighed alligevel. Denne Gang vil jeg være Admiral.

Gaar. Salters med Soldater.

Salters.

Her kommer jeg med Mandskab!

Dankwarth

til Underofficeren.

Lad Folkene fordele sig omkring paa Stranden, saa de ikke ses ude fra Søen. Arrester dem, der kommer i Land fra de to Baade.

Underofficeren skuldrer, fordele Soldaterne bag Klippestykkerne.

Dankwarth.

Det gjør mig ondt for ham, men jeg kan ikke andet.

Salterz.

Altjaa Tordenskjold! — hvem skulde dog have troet det. For Resten ser han ud som ethvert andet Menneske. — Behøves der ogsaa saa meget Mandskab for den Fjrs Skyld? Vil Obersten give mig Forlov, skal jeg gaa hen og tage ham ganske alene.

Johannes.

De kan spare Dem Ulejligheden, der bliver ingen at arrestere. Han er frelst.

Dankwarth.

Det er jo umuligt!

Johannes.

Kom her op. Ser Obersten den Baad, som ror ud fra Skjæret der henne?

Dankwarth.

Ja, hvad den?

Johannes.

I den sidder hans Kammerat, han ror ud til dem, han advarer dem for at komme i Land. For den Sags Skyld kan De vist gjerne skikke Soldaterne tilbage igjen.

Dankwarth.

Hvem sender den Baad ud? Hvem har underrettet ham om, hvad her gaar for sig?

En Fisker.

Baadene standser. Se! de drejer af, de ror over mod en af de andre Holme.

Dankwarth.

Fyr paa dem. Hurtig! Hurtig!

Soldaterne løsner flere Skud mod Baggrunden.

Johannes.

De slipper fri. Hvad sagde jeg?

Dankwarth,

Hvem har skiftet den Baad ud?

Johannes.

Det kan vist Deres Datter fortælle.

Dankwarth.

Martha, du!

Martha

flnger sine Arme om Dankwarths Hals.

O, min Fader!

Skjuler sit Ansigt ved hans Bryst.

Tæppet falder.

Anden Akt.

Have i Marstrand, omgivet af Mur i Baggrunden, med en Dør i Midten ud mod Gaden. Paa Siderne et gammelt Plankeværk, Træer og Huse, hvoraf et til venstre har en aaben Dør og aabne Vinduer. I Forgrunden til venstre et Træ med spaltede Grene, under det et dækket Bord. Flere Borde længer tilbage. Janitscharmusk lyder ud fra Bygningen til venstre, Latter, Støj og Bagerklang. Sang inden for.

Johannes Krogran. John Anderson. Lord Salters.

Johannes.

Traf I ham?

John.

Han sidder der oppe og drikker, han lovede at komme strax. — Der er han.

Salters.

Du maa fatte dig fort, det er en højst ubejleglig Tid, du har valgt til at faa mig i Tale.

Johannes.

Har De saa travlt?

Salters.

Naturligvis! Officererne giver en Fest i Anledning af Kommandantens Tilbagekomst. Hvad er det saa, du vil?

Johannes.

Jeg har her en Tegnebog, som tilhører ham,
De var paa Jagt efter i Gaarovre paa Hisingen.

Salter.

Tordenskjold! Fanden heller! Hvor har du
fundet den?

Johannes.

Det kan jo være Dem det samme.

Salter.

Hvad for noget; ved du, hvem du taler til?

Johannes.

Det er jo Dem, der gaar og slaar Bjørne
ihjel, men jeg er ingen Bjørn, ser De.

Salter.

Ikke det? — Jeg synes ellers, Du hører med
til Familien.

Johannes.

Jeg fandt den Tegnebog i Gaar. Vil De fly
den til Kommandanten?

Salter.

Der er jo sat Baand og Segl for den.

Johannes.

Der er ogsaa vigtige Papirer i den.

Salter.

Men for Fanden, hvorfor leverede du den ikke
selv til Obersten i Gaar?

Johannes.

Fordi Landskhøvdingen er min Foresatte. Han
maatte se den først; det er ham, som skifter mig her
ned med den.

Salter's.

Jeg mener, du kunde have tjent dig en god Drifkestillling derved.

Johannes.

Na, lad mig være fri for jeres Drifkestillinger.

Salter's

tager Tegnebogen.

Du er mig en løjerlig Tyr, du! men jeg bliver ikke vred paa dig. — Nu maa jeg op til dem igjen.

Gaar op i Bygningen.

Johannes Krogran. John Anderson.

John.

Hør, Johannes Krogran! har I travlt i Aften?

Johannes.

Hvorfor?

John.

J kunde give mig en Haandsrækning, om I vilde. Jeg sidder rent bandsat i det. Der oppe har jeg Officererne til Bords, og ret nu kommer de tykke Fændrifer og Fourerer her ned. Alle mine Folk have Hænderne fulde.

Johannes.

Hvad skal jeg bestille?

John.

Hjælpe lidt til ved Bordene, hente Øl og Vin op fra Kjælderen. Jeg vil helst have en paalidelig Mand til det. — Ja, jeg byder jer ingen Ting

for det, Johannes, men jeg vil hjælpe jer igjen, om det gjøres nødig.

Johannes.

Det har I jo gjort i Fjor, da Konen og Børnene laa syge. Hvor staar det, der skal hentes op?

John.

Gaar til Forgrunden paa højre Side, aabner en Kjalderdør i Flugt med Gulvet.

Se her. Men pas paa at lade Døren staa aaben, smækker den til, kan den ikke lukkes op indvendig fra. Saa! nu raaber de igjen. Tak, Johannes.

Han kaster sit hvide Forklæde paa et Bord og gaar.

Johannes Krogran. Arved.

Arved

stikker Hovedet ind ad Døren fra Baggrunden.

Fatter! Kommer du saa? Vi venter paa dig.

Johannes.

Jeg kan ikke komme. Har du holdt Udkig med Baadene?

Arved.

Naada! Det skulde jeg mene; der er ikke kommen en Binde i Land siden.

Johannes.

Han er her alligevel.

Arved.

Hvem?

Johannes.

Ham, jeg tænker paa.

Arved.

Naa, ham, ja det er han vist. — Motter har fogt Sild, det tænker jeg paa.

Johannes.

Jeg kan kjende det Ansigt mellem hundrede. — Hør, Dreng! Gaa op til Fæstningen, stil dig paa Lur ved Porten; naar du ser en Mand i graa Pijækkert, med en Stang Torst paa Skulderen, saa kom her ned og sig mig det. Saa har du tjent til en Ravring. Afsted.

Arved.

Uh! Skal jeg nu paa Fart igjen.

Arved gaar, Johannes binder Bartens Forklæde om sig og gaar ned i Kjelderen.

Salomon. Tordenskjold.

Salomon

forklædt, har staaet og lyttet.

Naa, her har han bidt sig fast mellem Ontønder og Vinflaster, den Strandrytter! — ja, saa lader vi ogsaa Ankeret gaa.

Tordenskjold

forklædt som Fisser i graa Pijækkert, med en Stang Torst over Skulderen. Han sætter Stangen i Baggrunden og tøver der.

Salomon.

Hvad vil I? Her trænger vi til andet end Torst og Flynder.

Tordenskjold

gaar hen til Salomon.

Der er heller ingen, som byder dig Torst, du!

Salomon.

Ah! Er det Dem! — Ganske net, skal vi se!

Tordenskjold.

Hvad tager du dig for? Her hen til Rapport.

Salomon

affides.

Sikken Byge, det trækker op til. Højt. Jeg har faaet deres Bud skicket ud til vore Skibe. Det kneb, men det gif.

Tordenskjold.

Det ved jeg; det behøves der ikke en halv Dag til. Hvad mere?

Salomon.

Jeg har faaet Skolemesteren til at affrive alle vore Proklamationer til de tyske Soldater, hvori De lover dem dobbelt Sold for at gaa i den danske Konges Tjeneste. Fire og tyve Affskrifter, se her.

Tordenskjold.

Bidere.

Salomon

affides.

Det er ikke nok endnu. Højt. Jeg har maalt Pladsen, hvor vi skal lægge Batteri i Aften og talt Kanonerne ved Flagstangen.

Tordenskjold.

Mere!

Salomon.

Saa er der ikke mere.

Tordenskjold

heftig.

Hvor er min Tegnebog? — — Hvor er den?

Salomon.

Den kommer.

Tordenskjold.

Nej, den kommer ikke, du! den spadserer fra Haand til Haand mellem Kommandanten og hans Officerer. Det er din Skyld. Det er saadan en Fyr, man stoler paa, som man vælger ud blandt alle andre, naar det kniber.

Salomon

ydmyg.

Ja, det er ogsaa saadan en Fyr, der følger med, naar det kniber.

Tordenskjold.

bestandig hidsigere.

Hvor følger du med, og hvad duer du til? — Staa og glo med Hænderne i Buxerne, mens de stjæler Tegnebogen ud af Lommen, det kan du; — ligge paa Bassen, kan du, og diske op med Historier for Kammeraten i Solskinsvej, spille Satanskarl og puste dig op som en blaa Ralkun, kan du. — Kommandant vil du være, skjønt Vorherre mærkede dig til Dækskaf.

Salomon

ydmyg.

Blaa Ralkun! Dækskaf! — Lad det bare

gaa lidt over. Ved Siden af dig har jeg aldrig været den første, det ved jeg nok, men jeg har svaret paa mit Navn, hver Gang de raabte mig op som den næste. Vi har danset sammen, vi to, midt igjennem den gloende Ild; den Gang hed det sig, at det var godt gjort og blev skrevet op paa mit Skudsmaal. — Fandt du for Løjers Skyld paa at vandre luft ind i hede Helvede, ja, min Sjæl og Salighed sjokkede jeg bag efter. Men der kan springe et Skjøde en Gang imellem.

Tordenskjold.

Det er ikke nok at lade være at blinke foran en Kanonmund, der skal ogsaa Kløgt og Konduite til.

Salomon

gør sig behagelig.

Vist skal der, Kløgt og Konduite, men der kan springe et Skjøde, lille Peder.

Tordenskjold.

Du siger ikke Peder til mig, du! — Af med Hatten: det er din Chef, du staar for. Jeg kjendes ikke mere ved dig som min gamle Kammerat; en Pjalt, en Usselryg, en Soldat er du, der luffer uden om din Pligt og ikke passer paa Tjenesten.

Salomon

har sat sig ved Bordet til venstre i Forgrunden og skjult Ansigtet mellem begge Arme. Han hæver sit Hoved og lader det strax synke igjen efter at have sagt:

Luffer jeg uden om. — Er jeg en Pjalt, en Usselryg, en Soldat! — jeg!

Tordenskjold.

Hold Mund, naar jeg taler. Jeg vil have min Tegnebog igjen, den er fuld af Rapporter og vigtige Papirer, Kronprinsens Portræt var deri. — Kan du ikke saa den opspurgt og skaffe den tilbage, hvem Janden der saa har den, skifter jeg dig hjem fra Flaaden, saa kan du gaa om Bord paa Galioten og spule Dæk, eller hjælpe med at træde Synaale paa Sejlmagerens Loft som en Kryster, en fej Hund. — Nu ved du det.

Salomon

springer op og griber Tordenskjold i Armen i den dybeste Bevægelse.

Nej, stop lidt! — alt det andet, men ikke det. — Se paa mig, er jeg fej? — Peder!

Tordenskjold.

Gaa Janden i Bold!

Salomon

heftig; stiller sig foran Tordenskjold.

Er jeg fej, jeg!

Tordenskjold.

Hvem siger, du er fej?

Salomon.

Jeg synes, du snakkede om det.

Tordenskjold.

Sikken en Løgn, det har jeg aldrig sagt, hvad skulde du saa her. — Uletterrettelig er du, du bestiller ingen Ting, og jeg vil have min Bog igjen. Der! Proklamationerne skal deles ud mellem de sachsiske Soldater, hvert Bagthold faar sin, disse besørger

jeg, Resten tager du, saa kan vi mødes i Gyden, naar jeg har været oppe med mine Fisk paa Fæstningen.

Gaar.

Salomon

ryfter sin Hat.

Gudbevares! Det var da en forrygende Storm. — Og jeg duer til ingen Ting. Dækskæft og Usselryg! sa'e han. Pattebarn! sa'e han, med Boterne i Bugelommen. — Va'r jer Manne! Nu gaar det for Taffel og Tov; nu skal den min Sæl og Salighed frem, den forbandede Bog, om den saa var krøben inderst ind i Maven paa jer. — Den Strandrytter maa vi først have til Parade; jeg har luset om efter ham siden i Formiddags. Han raaber ned ad Kjalderaabningen: Strandrytter! Lille Strandrytter! Kommer I snart op? Vi længes efter jer.

Salomon. Johannes.

Johannes

nedenfor.

Hvem er det, der kalder?

Salomon

med fordrejet Mæle.

Det er jeres Kjæreste, en fjøn, lille Pige.

Johannes.

Hvem?

Salomon

med fordrejet Mæle.

Den smaa Ane Sivers!

Johannes.

Jeg kjender ingen Ane Sivers.

Salomon.

Dikke, dikke, dik! Op med dig, Skjelmsmester!

Johannes.

Jeg er ved at tappe Ol.

Salomon.

Det er mig, der skal drikke det. Op med dig!

Johannes

bærende Flasker og en Kande.

Hvem er du?

Salomon

træder hen foran ham, barst.

Kjender du mig ikke, Oltapper?

Johannes

sætter Kurven.

Jo, naar du faar din Hat af.

Vil tage Hatten af ham.

Salomon

flaar ham over Haanden.

Bæk fra mit Ansigt!

Johannes.

Det var dig, jeg traf paa Hisingen i Gaar.

Salomon.

Det var dig, som stjal min Tegnebog i Gaar.
Hid med den.

Johannes gjør et Skridt til Side. Salomon sætter ham
en Pistol for Brystet.

Stop lidt, Mikkel! Hid med Bogen, eller jeg plaffer min Pistol af i Tjæset paa dig.

Johannes

krydser Armene over Brystet, langsomt og højtidelig.
Skjd!

Salomon.

Først med det gode, først med det gode! Jeg holdt dig for en ærlig Mand og ser, du er en Tyvekneegt. Aflever Bogen!

Johannes.

Bogen er afleveret.

Salomon.

Til hvem?

Johannes.

Til den engelske Kaptejn.

Salomon.

Er det vist?

Johannes.

Lad det nu være nok med det Forhør.

Salomon.

Det er nok!

Han griber Johannes i Brystet, støder ham ned i Kjælderens og springer selv bag efter. Sange og Musik oppe fra Værelserne. Barten kommer ned.

John. Arved.

John.

Johannes! Nu kommer de. Hvor er I henne?

Arved

kommer.

Fatter! Fatter! Nu har jeg tjent min Kærling.
— Jeg har set ham.

John.

Hvad vil du, Dreng!

Arved.

Hvor er min Fader?

John.

Hvem er det, du har set?

Arved.

Ja, det var det. Spørger de om det, John,
saa sig det ikke. — — Jeg skal tale med Fatter.

John

raaber ned i Kælderen.

Johannes! Din Dreng spørger efter dig.

Salomon

neden for.

Tøv lidt! Nu kommer jeg.

John.

Du kan vente paa ham.

Gaar.

Salomon. Arved.

Salomon

med Forklædet i Haanden, lukker Kælderdøren.

Se saa, nu er han vel forvaret i det inderste
Hul, jeg kunde finde. — Hvad godt?

Arved.

Seg skulde tale med min Fader.

Salomon.

Hvem er det?

Arved.

Johannes Strandrytter.

Salomon.

Naa saa! Det vil have Banskelihood, min Unge! — Din Fader er gaaet sin Vej, Fanden i Bولد! og bad mig sige dig, du skulde bare følge bag efter. — Er der mere?

Arved.

Han lovede mig en Raving. — Jeg er sulten.

Salomon.

Er du sulten, Putte! Det kunde du jo have sagt strax. Her er Mad. Vær saa god, tag kun for dig, se der! — En lille en til! — Nok en. — Stik saa af.

Arved.

Naada, saa mange Rager! hvor Motter vil blive glad!

Salomon.

Hils hende fra mig, den gode Kone. — Var der ellers noget, du vilde din Fader.?

Arved

listig.

Han er der oppe.

Salomon.

Er han det? — Det var jo rart. Hvem?

Arved.

Ham i den graa Bijækkert med en Fisserstang
over Skulderen.

Salomon.

Død og al Landsens Ulykker! og ham gaar du
og pilker efter, din Hundestejle! Sikken en!

Arved.

Fatter sa'e jo, jeg skulde passe paa ham.

Salomon.

Sa, Gu' skal du passe paa ham, min rare
Dreng! Jeg passer ogsaa paa ham, det kan du lide
paa. Hvoraf ved du forresten, at han er der oppe?

Arved.

Jeg saa ham jo gaa ind ad den lille Port.

Salomon.

Og saa tridsede du her ned for at sladre, din
Hvalp! — Det var godt gjort, rare lille Dreng!
Men han kan være spaseret af igjen, mens du
var borte.

Arved.

Der er jo givet Befaling, at hvem der vil,
maa gaa ind i Fæstningen, men der kommer ingen
ud uden Tegn fra Kommandanten. Trommeslageren
raabte det om i Gaderne i Morges.

Salomon.

Det er ogsaa sandt. — Affides: Det vidste jeg
ikke et Muf af. — Saa der skal Tegn fra Komman-
danten for at slippe ud. De har ham da i Fælden.
— Højt: Sa, nu marscherer du af, Dreng, og sætter
dig hen i en Krog og æder dine Rager, og hvis du

mukker et Ord til noget Menneske om ham i den
graa Pjækkert, saa skal jeg komme hjem og kutte
begge dine Dren af. Forstaar du!

Arved.

Sa, det forstaar jeg godt.

Salomon

giver ham et Stød i Ryggen.

Pil saa af, Kanin!

Drengen gaar.

Salomon. John.

Salomon.

Det er jo en hel Rede fuld af Spioner, den
Strandrytterfamilie.

Han binder Forklædet om sig.

Siden jeg nu er bleven Oltapper, behøver vi
ikke disse hersens Instrumenter.

Han tager to Pistoler op af Bæltet og skjuler dem i Træ-
klosten af Egetræet i Forgrunden til venstre.

Ned i Køjen med jer, I smaa Rattetillinger!

John

med Fade og Glas, som stilles paa Bordet under Træet til venstre.

Hvor er Johannes Krogran?

Salomon.

J hørte jo, Drengen var her efter ham. —
Han fik Forsald og gif hjem, det Skind! Konen
er kommen til Skade og har slugt et Fiskeben.

John.

Et Fiskeben! det var ogsaa noget at gaa hjem for.

Salomon.

Naada! et Hvalfiskeben! Viser paa Armen. —
Saadan et!

John.

Bliver han længe borte!

Salomon.

Det vil vist knibe for ham at komme igjen for det første. Jeg er hans Farbroder; han bad mig gaa i sit Sted, dersom I ellers kan bruge mig.

John.

Hvis du er flink og paapassende.

Salomon.

I kan stole paa, at jeg er flink. Det hører netop til min Natur at passe paa.

John.

Der har vi dem.

Flere Officerer. Salters. Sjøbladt. Ridderstadt.

Musiken indenfor spiller.

Salters med Baron Sjøbladt under Armen kommer fra Bygningen til venstre og tager Plads ved et af Bordene.

Salters,

i det han gaar med Sjøbladt.

Som jeg siger — prægtigt Maanestfins Bejr,
— jeg var ganske alene, Bjørnen staar og brøler

ad mig — ja, der skal andet til end Brøl, siger jeg. I samme Minut sidder min Klinge i hans Hjærte.

Sjøbladt.

Det var Djævels, det! — Og han gjorde intet videre?

Salters,

i det de tager Plads.

So, han strakte alle fire Poter i Bejret til Tegn paa, at nu var han slagtet.

Sjøbladt.

Der kommer Ridderstادت, saa faar vi nyt oppe fra Fæstningen.

Ridderstادت

kommer fra Porten.

Sørgeligt nyt! De har rottet sig sammen i Bagstuerne, de fordømte Sachser, og nægter at tage Geværerne, før vi betaler dem deres Lønning.

Salters.

Hvor meget faar de i Løn?

Sjøbladt.

I de sidste to Maaneder fik de ingen Ting.

Salters.

Og de vil endda have mere, de Gavthve!

Sjøbladt.

Hvad siger Kommandanten?

Ridderstادت.

Han giver efter. Her er Parolbefalingen fra i Middags, hvori han lover dem Lønning i Morgen. Til S. Lad en af Furererne skrive den af.

for at den kan blive fordelt omkring paa Bagstuerne.

Sjøbladt kalder paa Wulff og giver ham Parolbefalingen.
Wulff gaar op i Huset.

Salter's.

Det ser broget ud, dette hersens!

Ridderstadt.

I Aften, naar Maanen er gaaet ned, skal Ribbing stikkes ind til Gøteborg og melde Sagernes Tilstand, hvis han ellers slipper helsefindet gjennem de danskes Blokade.

Salomon
affides.

Det gør han nok.

Ridderstadt.

Hvad siger du?

Salomon.

Seg staar og ønsker Kaptejnen lyffelig Rejse.

Sjøbladt.

Hvem er du?

Salomon.

Seg! — Øltapper!

Ridderstadt.

So, vi sidder net i det. Her inde Mytteri, uden for de forbandede Skibe, som hver Dag rykker os nærmere paa Livet. I Gaar sendte de deres Bomber lige ind i Fæstningen, saa Kommandanten over Hals og Hoved maatte skikke sin Familie ned i Byen. Dansken skulde blot vide, hvad her gaar for sig.

Salomon

staar med Ryggen til Bordet, hvorpaa han støtter begge Arme.

Ansigtet vendt mod Publikum. Affides.

Det er sku godt, han ikke ved det.

Sjøbladt.

Maaske er han bedre underrettet, end vi tror.
Hans Spioner lister om alle Begne. Johannes
Program var paa Spor efter to i Gaar.

Ridderstادت.

Fik han dem?

Sjøbladt.

Gud ved det!

Salters.

Der er flere end Gud, som ved det. — Nej,
han fik dem ikke; men de to gjør ingen Skade mere.
Den ene druknede lige for mine Djne.

Sjøbladt.

Og den anden?

Salters.

Min Betsedenhed forbyder mig at tale om den
anden. Jeg vil bare tilføje, at her ser De hans
Tegnebog, den jeg ret strax vil overbringe Kom-
mandanten.

Lægger Tegnebogen paa Bordet.

Salomon

affides.

Guds Død og Pine! Tegnebogen! — Tak skal
I have.

Ridderstادت.

Og den har De taget fra ham?

Salters.

Spørg mig ikke. Jeg kan ikke udstaa Praleri.

Sjøbladt.

Satan til Lord Salters! — Den er jo forseglet.

Salters.

Bogen indeholder højest vigtige Papirer.

Salomon

tager Tegnebogen.

Med Forlov!

Salters.

Hvad for noget, er du levende endnu? Jeg troede, jeg havde slaaet dig ihjæl.

Salomon.

Herrens Ur maa vist gaa for tidlig.

Sjøbladt.

Hvad vil du med Tegnebogen?

Salomon.

Bringe den tilbage til Gjermannden. Han gaar og leder efter den.

Ridderstادت.

Kjender du Gjermannden?

Salomon.

Jeg roede ham her over i min Baad i Morges.

Ridderstادت.

Du er altsaa Baadfører?

Salomon.

Saa, naar jeg faar Forklædet af, er jeg Baadfører.

Salter's.

Du er en rask Gut, du! Til mig fortalte han i Gaar, at han var Skibshandler.

Sjøbladt.

Til mig sagde han i Dag, at han var Oltapper.

John Andersen.

Mig bildte han ind, han var Farbroder til Johannes Krogran.

Salomon.

Saa, og i Gaar havde Herren der slaaet mig ihjæl, i Dag spaserer jeg omkring, som jeg var bleven levende igjen. Kan jeg være levende, skjønt jeg er død, kan jeg sku ogsaa være Oltapper, fordi jeg er Skibshandler.

Salter's.

Nu lægger du Tegnebogen fra dig, ellers skal du faa med mig at bestille.

Sjøbladt.

Dernæst følger du strax med op til Kommandanten og gjør Rede for, hvem du er, og hvad du bestiller her i Byen.

Salter's

drager Kaarden.

Frem med Tegnebogen!

Salomon.

Saa sagte, Herre! Lad os fare med Læmpe! De roste Dem nylig af, at De havde taget den Bog. Hvis det er sandt, saa har de taget den ud af min Lomme.

Ridderstadt og Sjøbladt.
 Hid med Bogen!

Salomon
 snapper en Kniv fra Bordet.
 Ikke saa længe jeg har en Haand at væрге
 den med.

Salters.
 Lad mig bare komme til, saa skal vi se Løjer.

De Forrige. Martha. Britta.

Martha med Britta.

Martha
 træder frem.
 Hvad gaar her for sig?

Salomon.
 Ah! det lysnede!

Officererne hilser.
 Ridderstadt.

Som det synes, har vi grebet en dansk Spion
 herinde.

Salomon.
 Ak nej! det er blot Mandfolket der i den
 korte Sakke, som har grebet en Tegnebog i min
 Kammerats Lomme.

Martha.
 Spion, han? — Det er umuligt.

Britta.
 De maa endelig ikke gjøre ham Fortræd, han
 er jo min Fæstemand.

Salomon.

Er det dig, min Unge! Ja, hvad Nød har vi
saa?

Martha.

Vi kjender Manden.

Salomon.

Ja, Gud velsigne Dem, lille Frøken! Hvis De
bare kan huske fra i Gaar til i Dag, de to Mænd,
der frelst Dem og Deres Kjæreste og Deres Fader
Kommandanten, saa kjender De mig.

Martha.

Det forholder sig, som han siger.

Ridderstادت.

J saa Fald er du fri, men Tegnebogen maa
leveres tilbage.

Salter's.

Det maa den; hid med den, og gaa saa din Vej.

Martha.

Hvad er det for en Tegnebog?

Salomon.

Seg skal forklare Dem alt. Hvister. Der ligger
et Brev i den til Dem.

Martha.

Fra hvem?

Salomon.

Fra ham! Højt. Her leverer jeg Dem Bogen.

Trommehvirvel uden for.

En Officer viser sig paa Trappen til venstre.
Kommandanten!

Gaar.

Martha.

Min Fader venter. Jeg tror, at De uden Frygt kan betro denne Mand til mig. Jeg svarer for ham.

Officererne hilser og gaar.

Salter's

i det han hilser og gaar.

Man kunde ønske sig i den Karls Sted, blot for at være under saa smukke Dines Bevogtning.

Salomon. Martha.

Martha

giver Britta et Tegn. Britta gaar.

Hvis er den Tegnebog?

Salomon.

Ja, tør jeg sige det? Hans Navn har ingen god Klang paa denne Side af Svenskens Kanoner.

Martha.

Men Brevet da?

Salomon.

Fanden i BOLD med Brevet, det ligger der ingen Bægt paa, men der var i Gaar en Mand, som frelst deres Liv, i Dag kan De frelse hans til Gjengjæld, hvis De ellers har Hjærte dertil.

Martha.

Er han i Fare? Tal! jeg vil vide det.

Salomon.

Paa fremmed Ryst, midt imellem Fjender, er man altid i Fare.

Martha.

Hvad vil I da her hos os? — Der, tag din Tegnebog, gaa! Lad ham vogte sig, man er paa Spor efter ham, hører du! — Hvad skal jeg vel kunne hjælpe? — Er han ikke mit Lands Fjende?

Salomon.

Er der noget ondt i, at han er dansk, ligesom De er svensk, eller at han maa lystre sin Konge, ligesom deres Fader lystre sin Dronning? — — Deres Fjende er han i det mindste ikke — han vilde være bedre faren, hvis saa var. Tvert imod! han har gaaet og set sig blind paa deres kjønne Dje, han tænker kun paa Dem, han aander kun for Dem. Affides. Løb nu med den!

Martha.

Hvad siger du!

Salomon.

Saa, hvad kan De gjøre ved det? De har jo ikke bedet ham derom, han har ikke havt andet end Dem i Sindet fra det Øjeblik, I mødtes. — Mens jeg staar her og snakker, har han forladt sit Fartøj, sine Kammerater, selv mig, som altid delte ondt og godt med ham, og listet sig op i Fæstningen, klædt som Fisker med en Stang Torske paa Nakken — begriber De hvorfor? Blot for at faa Dem at se igjen — Nu ved De det hele.

Martha.

I Fæstningen. — Den Ulykkelige! De ville holde ham tilbage.

Salomon.

Begribeligt. Jaar de ham fat, saa bliver der holdt Standret over ham, tolv Rugler i Livet, dermed er Prækenen ude og De kan følge med til Begravelsen.

Martha.

Der er ingen Mulighed for, at han kan slippe ud.

Salomon

smiler og nikker.

Aa, Muligheden, ser De, er for Resten en Gjør med forbandet lange Arme; det var jo netop om den, vi skulde snakkes ved, men siden De er ham saa bister og fjendsk, siden De absolut ikke vil række ham en Haand, saa —

Han gaar mod Udgangen.

Martha.

Bliv lidt! — Selv om jeg vilde — hvad kan vel jeg?

Salomon.

Ja, hvis De bare vilde! — Deres kjønne lille Ansigt trak ham i Morges fra Flaaden op i Land — Deres Vilje kan bringe ham om Bord igjen.

Martha.

Forklar Dig.

Salomon.

Skriv ham et Ord til. Her er Papir og

Blyant. Blot et eneste Ord. De kan lide paa, han
lystrer det. Laan mig saa Deres Passertegn, jeg
skal bringe ham ud af Fæstningen, hen hvor han
hører hjemme. For Fanden! vi kan jo derfor gjerne
komme tilbage en Gang, naar Vorherre giver Tør-
vejr. Den Krig varer da ikke ved til Dommedag.

Martha

skriver.

Der, skynd dig.

Salomon.

Saa var det Tegnet!

Martha

giver ham det.

Gaa og kom aldrig mere tilbage.

Salomon.

Nu er vi hjulpsne.

Martha.

Du holder meget af ham!

Salomon.

Om jeg gjør, lille Pige! — De kan bande
paa det. — Han har siddet paa mit Skjød og lært
Videnskab og Malkonduite, da han var Dreng; vi
har ligget og hivet paa en Kaa sammen, mens Him-
mel og Hav blev til Graad og Braad — naar
det knaldede os om Dreene, har han fulgt mig — i
den gloende Ild har han fulgt mig. — Til sidst gif
det paa en anden Bøv — — Nu er det mig, der
følger ham.

Salomon gaar.

De Forrige. Ribbing. Tordenskjold. Salters.
Sjøbladt, senere Krogran.

Martha.

Gustav!

Ribbing.

Du her, Martha, og alene?

Martha.

Britta følger mig.

Ribbing.

Kom kun inden for.

Tordenskjold kommer.

Martha.

O, min Gud! det er ham.

Salomon.

Se saa, skal vi nu have nye Løjer?

Ribbing.

Der er noget mistænkeligt i alt dette. Du sniger dig omkring oppe i Fæstningen, spejder og spørger alle Begne og lister endelig bort igjen uden Passertegn.

Tordenskjold.

Men Kaptejnen maa dog betænke —

Ribbing.

Di stille! — Det er bevist, at du skjulte dig paa Bunden af en Brødvogn for at slippe ud gennem Porten. Hvad bestilte du der oppe?

Tordenskjold.

Raaba! jeg raabte jo min Bestilling ud, saa Alverden kunde høre det. Kan jeg gjøre for, at

ingen vilde kjøbe de rare Torst? — De sagde, Kjødet var Djenforblændelse, Fisken havde ondt i Mavnen og saadant Sludder.

Ribbing.

Tilstaa det! — Du er ingen Fister.

Tordenskjold.

Seg vil tilstaa, hvad Ganden det skal være, naar I bare lader mig slippe. For Resten kan Kaptejnen da nok begribe, man gaar ikke og slæber den store Stang Fisk om for Løjers Skyld. Indsmigrende: Herre Gud, Kaptejn! hvorfor vil De være saa strig paa det? Jeg krøb ind i den Brødvogn, som De siger. Hvad vidste jeg vel af, at der skulde Tegn til for at slippe ud. De venter paa mig hjemme, Konen og mange smaa Børn.

Ribbing.

I Gaar var du Skibshandler.

Tordenskjold.

Hvad skal det forslaa, naar Handel og Vandel ligger stille? Man finder ikke sit Brød ved at sidde og se ud af Vinduet. Det kniber for Smaasolk i disse strænge Tider. Derfor tog jeg fat paa Snøre og Bundgarn og gif paa Fisteri.

Ribbing.

Seg tror dig ikke ret.

Tordenskjold

indsmigrende.

Ja, det er Kaptejnens Fejl!

Ribbing.

Hvor hører du hjemme?

Tordenstjold.

Dvre paa Hisingen. De kan faa mine Papirer at se.

Martha.

Naar Herren saa har holdt Forhør og talt nok om Forretninger, udbeder jeg mig Audiens.

Ribbing rækker hende Haanden, smiler og nisser.

Martha vedbliver dæmpet:

Gustav, lad ham gaa, min Ven! det, jeg har at betro dig, er langt morsommere at høre.

Ribbing

dæmpet.

Min egen Martha. Sæjt. Gaa din Vej da, og se til, at vi ikke mødes oftere.

Tordenstjold.

Sa, hvem kan indestaa for det? Men mødes vi igjen, skal jeg gjøre mig Umage for, at Kaptejnen kan faa bedre Tanker om mig.

Idet Ribbing siger sin sidste Replik, er Salters og Sjøblad t kommen frem fra Huset til venstre og gaar ned ad Trappen.

Salomon.

Bejret bedager sig!

Tordenstjold vil gaa. I det samme træder Johannes Krogran frem i Døren i Baggrunden, standser og siger:

Han narrer jer allesammen!

Ribbing.

Hvem?

Johannes.

Det er Tordenstjold, I har for jer.

Salter's og Sjøblad
iler ned.

Tordenskjold.

Tordenskjold.

Er du gal? Af Vejen Røter!

Johannes.

Nej, De faar at blive.

Salomon.

Den Strandrytter lændser ikke, før jeg putter
ham min Kniv i Livet.

Han skjuler Tegnebogen oppe i Træet, ved Pistolerne.

Ribbing.

Spær Udgangen! til Johannes. Tal, Mand! et
Bevis, men hurtigt.

Johannes.

Det skal strax blive bevist. Der henne staar
hans Kammerat og skjuler. Kom kun frem, jeg ser
dig nok. Han spærrede mig inde i Kjælderen, men
glemte Vinduet; det krøb jeg ud af. Saa efter
ham der; jeg havde set ham komme i Land i Mor-
ges; jeg kjendte ham, skjønt han var forklædt. Ved
I, hvad han tog sig for, mens han raabte sine
raadne Fisk ud? Han luskede om ved de tykke Bagt-
stuer, og hvor han kom, smed han en Proklamation
ind, hvori han lover Guld og grønne Skove i danske
Kongens Navn, naar de bare vil overgive sig. Her
er en af dem, skreven paa tykt, her en til, jeg har
samlet dem alle sammen; han har vist flere hos sig.
Lad ham nægte det, hvis han kan.

Martha.

Han er fortabt, der er ingen Frelse mulig.

Ribbing.

Hvad svarer De til dette?

Tordenskjold

rolig og kold.

Jeg er Tordenskjold!

Idet han siger dette, krydser han Armene over Brystet, hæver sig mægtig og stor og træder frem for Ribbing.

Ribbing.

Og Manden der?

Salomon

træder frem, retter sig militærisk, hilser og siger hurtig.

Fregat Lolland, Højbaadsmand Nr. 21. Salomon Olsen. — Naar Chefen toner Flag, maa jeg vel ogsaa hejse mit.

Salters.

Tordenskjold, Spion! — en hæderlig Bestilling!

Tordenskjold.

Na, er det Dem, Mylord! jeg kunde tænke det. — Hjemme fra har de skiftet mig med Tro til, at jeg skulde friste noget herovre, en Streg, en Bedrift, der kunde ende den svære Krig og bringe os godt Naboskab tilbage. De ser efter mig, Konge og Folk, de læser deres Bøn for mig, og jeg skulde skuffe dem, sende min Kammertjener ud, naar det gjælder om at vinde over en Kommandant som han deroppe, over Officerer som disse her, der alle sammen har lært Mod og Manddom i deres store Konges

Skole? Han blottes Hovedet. De smiler i Skjægget, Mylord! — Ved De, hvad det vil sige at vinde over en Fjende, som aldrig søver, aldrig trættes og forbandet nødig vil gaa tilbage? — De sloges med Bjørnen — jeg med Carl den tolvte.

Ribbing.

Herren har Ret, det sømmer sig ikke for os at bebrejde ham noget. Vil Baron Sjøbladt gaa op til Kommandanten og melde, hvad her er sket.

Sjøbladt.

Kommandanten tog i dette Øjeblik over til Batteriet ved Orlogsskibene.

Ribbing.

Vil De gaa ned i Bagstuen og hente tolv Mand til at føre de to Arrestanter op i Fæstningen. De tager selv Kommandoen over Soldaterne og svarer til Fangerne.

Sjøbladt
hilser.

Skal ske.

Ribbing
dæmpet.

Sørg for at vælge paalidelige Folk, lutter svenske.

Sjøbladt hilser og gaar. Ribbing til Johannes:

Hvad dig angaar, saa har du gjort dig fortjent til Tak.

Johannes.

Jeg har ingen Tak forlangt.

Ribbing.

Din Adfærd skal blive indberettet, og man vil vide at belønne din Hengivenhed for Landets Sag.

Johannes.

Kan jeg da aldrig blive fri for den Snak om Betaling. Hvis en af de to der havde brændt sin Pistol af i Panden paa mig, hvormed vilde I saa betale det? Eller bilder I jer ind, at en Mand i Blaargarns Skjorte ikke kan gøre Ret og Pligt, uden at I strax skal tage Pungen frem og spørge: hvad koster det?

Gaar.

Salters.

Hr. Kaptejn! jeg stiller mig til Deres Disposition.

Ribbing.

Seg har ikke glemt Dem, Mylord. Behag at blive her og holde de to Mænd under skarp Bevogtning til Vagtmandskabet kommer. Søger de at undvige, staar der to Skildvagter uden for og I har Lov til at dræbe dem.

Salters.

De kan stole paa mig, Hr. Kaptajn!

Ribbing.

Det gjør jeg ogsaa. Undersøg dem, om de bærer Vaaben eller Papirer.

Tordenskjold.

Seg holder ikke af at føle den Herres Hænder paa min Krop. Af Vaaben har jeg ingen, og af Papirer kun disse Proclamationer. Det er alt.

Ribbing.

Paa Vre?

Tordenstjold.

Paa Vresord.

Ribbing.

Det er tilstræffeligt.

Salters

til Salomon.

Bærer du Baaben hos dig?

Salomon.

Na ja, saa Gu'! — en god, langhalset Pistol og saa brændt af midt i Panden paa Dem, kunde ikke være saa fejl nu. Men jeg har ikke det, der ligner en Pistol. Vær saa god, kom kun og tag Maal af mig.

Salters.

Tegnebogen! Guds Død, Tegnebogen! hvor har du gjort af den?

Salomon.

Sa, nu spørger De ogsaa om alt for meget. Der kom en Krage flyvende og snappede den. — Er De snart færdig?

Salters.

Et sammenlagt Papir og et Passertegn til Kastellet.

Ribbing

aabner Papiret.

Et Brev! læser: „Bevar det Liv, der har Værd for andre.“ — Ingen Underskrift, — men jeg

kjender denne Haand — og Passertegnet — —
Martha!

Martha

fortvivlet, knuger sine Hænder sammen.

O min Gud! min Gud!

Salomon.

Saa, de ser paa Frøkenen. — Hun kjender begge
Dele. Det er vist. — Tegnet er hendes og Brevet
har hun skrevet.

Ribbing

barst.

Til hvem?

Tordenskjold

hurtig.

Til Dem, naturligvis.

Salomon.

Til hvem ellers? Det var netop det, jeg vilde
sige. Officererne sad før her inde og snakkede om,
at De i Nat skulde liste Dem igjennem den danske
Bloade. De har gode Øjne og lange Bøsser,
de Folk paa Brandvagten, det var en halsløs Gjer-
ning; saa skrev Frøkenen sit Brev, og jeg bad om
at besørge det for at hjælpe min Kaptejn ud af
Porten.

Ribbing

dæmpet.

Er det sandt Martha!

Martha

dæmpet.

Nej! ikke et eneste Ord er sandt.

Ribbing

dæmpet.

Ikke! tier lidt. Til hvem skrev du Brevet?

Martha

slinger Armene om hans Hals.

O, Gustav, Gustav, min eneste Ven! frels mig!

Ribbing

dæmpet.

For hvem?

Martha

skjuler sit Ansigt ved hans Bryst.

For mig selv?

Ribbing

dæmpet.

Fat dig, de ser paa os. — Du skal ikke være
saa bedrøvet. Mildt og kjærligt. Har jeg ikke sagt
det: den Dag, hvor din Kraft svigter, vil der staa
en Ven ved din Side. Støt dig til mig, saa skal
jeg hjælpe dig, saa godt jeg magter. Højt. Mylord
har forstaaet mig. Jeg betror disse to Mænd i
deres Baretægt, til Bagten kommer. De ved, hvad
det vil sige.

Salter's.

Jeg ved det, og jeg paatager mig Ansvaret,
saa længe denne Haand kan føre en Klinge.

Martha og Ribbing gaar ud i Baggrunden, hvis Dør luk-
kes efter dem.

Salters. Tordenskjold. Salomon.

Salters.

Nu! Hr. Schouthynacht! — sætter sig i Mellemgrunden ved Bordet. Behag at tage Plads. Der er lang Vej ned til Vagtstuen, det vil være noget før Mandskabet kommer. — Forord bryder ingen Trætte, siger man. Jeg vil derfor underrette Dem om, at vi kan faa os en behagelig lille Passiar sammen, men ved det første Skridt, De eller den gode Mand der gjør hen mod Døren, ser jeg mig bragt i den ubehagelige Nødvendighed at rende jer min Kaarde gjennem Livet. Skulde Kaarden ikke forslaa, har jeg her to Pistoler, som aldrig fejler i min Haand.

Tordenskjold.

Hvor Fanden skulde vi løbe hen? Der staar Vagt udenfor, Vagt nede ved Havnen, Vagt ved alle Baade, man kan jo ikke flytte Foden uden at rende paa en Knebelbart og en lang Bøsse. Nej, saa foretrækker jeg Deres Selskab, siden De lader til at være en behagelig Mand.

Salters

tier lidt og betragter Tordenskjold.

Jeg sidder og betragter Dem — Saadan ser De altsaa ud. — Der er gaaet megen Tale om Dem, Herre!

Tordenskjold.

Jeg tror det gjerne. Den ene hasarderer noget, den anden snaffer om det. Det er saa Verdens Gang.

Salters.

Det maa ellers være en forbandet kjedelig Historie, saadan at blive stoppet midt i Farten. — Hvad tænkte De ogsaa paa, — at snige Dem herind, ganske alene, paa en fremmed Aagt? — Hvis jeg var Tordenskjold, havde jeg ikke vovet det.

Tordenskjold.

Hvis jeg var Lord Salters, havde jeg ikke heller vovet det.

Salters.

De har gjort et galt Bestik denne Gang.

Tordenskjold.

Det kan man først dømme om, naar Farten er endt. Der er mere tilbage.

Salters.

Ikke synderlig. De er greben som Spion. Naar vi kommer op til Karlssten, bliver De stillet for en Krigsret, saa ned i Sandgraven bag Fæstningsmuren, tolv Rugler i Livet, det er Opskriften. — Jaar jeg Kommando over Eksekutionen, skal De blive honnet behandlet. Det kan De stole paa. — Skjænk i og drik, lad os saa en Sang til, saa gaar Tiden, mens vi venter.

Salomon.

Na ja! en Sang; vi er saa godt oplagte til at synge. Nu skal jeg begynde.

J snævert Farvand hændes tidt,
Naar Storm og Søgang tvinger,
At Skuden hun kan frænge lidt,
Og at et Skjode springer,

Saa op enhver, som frelles vil!
 Det gjælder da at kæmpe,
 Og hvis ej Havens Magt slaar til,
 At bruge List og Kæmpe.

Tordenskjold.

Men der gaar mange Kræfter tabt,
 Det er de onde Dage,
 Naar den, der blev til Broder fæbt,
 Kun er sin Broders Plage.
 Vil en i Øst og en i Vest,
 Gaar Raad og Daad til Spilde,
 Blot Enighed os fremmer bedst
 Der, hvor vi vinde ville.

Min Broder! lad os hjælpes ad! —
 To Hjerter, fire Hænder. —
 Slaa Bom for Riv og Strid og Had,
 At vel din Gjerning ender.
 Hvis da den Sag er ren og god,
 Du agter at forsvare,
 Vi' den din Sjæl, dit Hjerterblod,
 Saa har det ingen Fare.

Han sætter sit Bæger, gaar frem og blotter sit Hoved mod
 Tilskuerne.

Og I, for hvem jeg stred og slog —
 Skal her jeg Skibbrud lide —
 Skriv op da i min Regnskabsbog,
 Paa allersidste Side:
 Han var en brav og dansk Matros,
 Der bragte Landet Fre,
 Og øged Flagets Glans og Ros! —
 Det skal mit Skudsmaal være.

Salters.

Det var en fjøn Sang, lidt langtrukken! Men fortælg mig nu en af Deres listige Streger, hvordan De har baaren Dem ad før, naar De var i Knibe.

Tordenskjold.

Seg er ikke i Humør dertil.

Salters.

Saa du da.

Salomon.

Seg er saa tørstig, at jeg ikke kan tale.

Salters.

Her staar Vin. Drif!

Salomon.

Derhenne staar en, som er bedre. Seg har selv tappet den.

Salters.

Gaa og hent den. Seg tillader det. Lad os saa faa Historien, men det siger jeg dig forud, en rigtig listig Streg skal det være.

Salomon

gaar hen til Bordet, tager Tegnebogen ned fra Træet og stikker den til sig, medens han vedbliver Samtalen.

Der er saa mange at vælge imellem. — Seg kan en om en Tegnebog, som blev stjaalet ud af en Mands Lomme, mens han ikke gav rigtig Agt, formedelst hans allerbedste Ven i denne Verden var i Nød og Livsfare, ude paa det vildene Hav.

Salters.

Det var vist Tordenskjold.

Salomon.

Hvor kunde De gjætte det? — En Udselrøg — en blaa Ralkun — en fej Hund, hører De? en fej Hund blev han kaldt, den Fyr, der ikke passede bedre paa; det tab han til alt sammen, han turde ikke mufte. — Ved De hvad han gjorde? han svor sig Fanden i Bولد paa, at han vilde bringe den Bog tilbage igjen, eller ogsaa lade sit Liv for den.

Salterz.

Men han bragte den ikke.

Salomon.

Jo, forlad mig det — nu gaar deres Ur fejl. — Her er Bogen.

Tordenskjold

farer op.

Salomon! Salomon! det skal jeg huske dig!

Salomon.

Hvad huske! Fordi jeg er en Udselrøg, der skal spule Dæf paa Galioten, kan jeg da gjerne være en ordholden Mand. — Det er ellers godt, at Schouthynacht begynder at faa Djnene op. De skal hjælpe med at fortælle, ellers gaar det i Runder for mig.

Salterz.

Den Tegnebog maa du aflevere.

Salomon

gjemmer Bogen.

Den er afleveret.

Salterſ.

Det var alligevel ingen rigtig morſom Hiſtorie,
den. Lad os ſaa en, der er bedre.

Salomon.

En til. Lad gaa! Vare Deres Velbaarenhed
maa ſynes rigtig om den. Men forſt en lille Dram,
ellers kan jeg ikke mere.

Salterſ.

Drif.

Tordenſkjold.

De glemmer at byde mig et Bæger. Er De
bange for, jeg ikke ſkal komme ædru ind i den anden
Verden?

Salterſ.

Vær ſaa god. Skænk i!

Tordenſkjold.

Naar jeg har en Gæſt, plejer jeg altid at
ſtjænke for ham. De er jo Værten her.

Under denne Samtale er Salomon gaaet hen til Bordet i
Forgrunden; han tager begge Piſtoler ned fra Træet, ſpænder
Ganen, ſkjuler dem i et Fad, ſom han ſætter Laaget paa.

Salomon.

Schouthynacht ſkal ikke have ſig en lille Mund-
fuld af den dejlige Mad?

Tordenſkjold.

Nej, men bliv ved. — Jeg er med.

Salomon.

Det var jo rart. De ſkal have lidt alligevel.
Naar De ſer ret paa Fadet, ſaar De nok Appetit.
Han bliver ſtaaende midt paa Theatret med Fadet i Armen.

Det var altsaa en Historie, en af vore listigste Streger, De længes efter. De skal faa den aller sidste, ligesom den kom fra Bageren. Tænk Dem, Tordenskjold var en Gang i Fangenskab.

Salters.

Som nu.

Salomon.

Alffurat sku! og der var ingen til at give ham en Haandsræfning, ingen anden end Salomon Olsen, og han var jo en sej Hund, som De hørte.

Salters.

Sa viſt, hvad ſaa? fortæl det nu rigtig tydelig!

Salomon

gaar hen til Tordenskjold og sætter Fadet paa Bordet foran ham.

Saa fandt Salomon to Pistoler paa et Sted, hvor han rigtig nok selv havde forputtet dem; Pistolerne forvarede han.

Salters.

Uden at Fangevogteren mærkede det, fikken Tosse! Hvor gjemte han dem?

Salomon.

Dem kunde han jo gjemme paa mange Steder. Jeg vil sige, som for Exempel i dette Fad. Tordenskjold mærker Luntten. Tordenskjold rejser sig. Salomon tager ganske gelinde Laaget af Fadet, — Han løfter Laaget af Fadet, tager en af Pistolerne, griber Salters i Bryſtet, sætter ham Pistolen for Panden og siger
dampet:

Et Ord, og du er dødsjens!

Salters.

Guds hellige Død og Pine!

Tordenskjold

har i det samme grebet den anden Pistol.

Ikke et Mul, eller jeg sætter Dem en Kugle
gjennem Hovedet. Fejler han, saa træffer jeg.

Salters.

Men I to rare Medmennesker! —

Salomon.

Skriger De, er De dødsens.

Salters.

Hvordan Fanden skulde jeg skrige, jeg kan jo
knapt faa Lust til at tale.

Tordenskjold.

Kappe og Baaben fra ham, forvar ham i
Kjælderen.

Salters.

Det var min Sjæl en rar Historie!

Salomon.

Ikke sandt! og saa var den til at tage og føle
paa. Afsted!

Tordenskjold.

Tegnebogen!

Salomon.

Herunter, Mylord!

Han støder Salters ned i Kjælderen og følger efter.

Tordenskjold

tager Salters Hat og Kappe paa.

Tak, Herre Fader! Det værste er ovre.

Musik og Sang fra Bygningen til Benstre.

Saa afsted!

Salomon

med begge Hænder i Kommen foran Tordenskjold.

Først et eneste Ord, Herre Schouthvynacht! —

Sig, jeg er ingen Udselrøg.

Tordenskjold.

Du!

Salomon.

Heller ingen fej Hund.

Tordenskjold

slinger begge Arme om Salomon.

Salomon, min eneste og bedste Kammerat!

Salomon.

Ikke sandt! jeg maa ogsaa nok have Lov til at sige Peder Bessel igjen som før, bare naar vi er alene og der er ingen, som hører paa det. I bliver jo derfor lige godt ved at være Tordenskjold for alle andre.

Tordenskjold.

Om du maa, min Gut! Giv mig din Haand, Højbaadsmand! den anden med. Det er de to Hænder, jeg stoler mest paa i hele Verden; derfor skal du ogsaa følge med overalt, hvor det kniber, overalt, hvor der ingen anden er at lide paa, du alene, hvor det gjælder om en dristig Streg for Konge og Fødeland. — Er det saa godt?

Salomon.

Saa er det godt!

Han river et Stykke af Plankerbarket ned og gaar ud af Kabinen med Tordenskjold.

I det Salomon gaar, aabner en Officer Vinduet i Drifkesalen,
stifter Hovedet frem og raaber ned:

Officeren.

Alt i Orden der nede?

Salomon

stifter Hovedet op over Plankværket.

Alt i Orden.

Tæppet falder.

Tredje Akt.

En Stue med Dør og Vinduer paa hver Side. Midt i Baggrunden skjules en Dør af et Tæppe. Aften.lys paa Bordet.

Bengs. Johannes.

Bengs.

Kom da ind! Jeg troede ellers, I vidste, at naar man ikke lukker op for den, der banker, saa betyder, det at man ikke er hjemme.

Johannes.

Du er jo hjemme.

Bengs.

For jer, nej! Hvad vil I?

Johannes.

Tale med Kaptajn Ribbing. Meld mig hurtig. Det haster.

Bengs.

Jeg kan ikke faa Kaptajnen i Tale, han er inde hos Kommandanten i Krigsraad.

Johannes.

Jeg vil, jeg skal tale med ham

Bengs.

Det kan ikke ske, siger jeg. Gaa hjem, Johannes Strandrytter, og kom igjen i Morgen; jeres Grinde taber vist ikke ved at glemmes.

Johannes.

Ved du, hvad der vil ske fra nu af til i Morgen? Vil du ikke melde mig, kan jeg selv.

De Forrige. Ribbing.

Ribbing.

Hvad er det for en Støj her ude?

Bengs.

Det er den Mand, der —

Ribbing.

Ah, Strandrytter! Hvad vil du?

Johannes.

Seg maa tale med Dem.

Ribbing.

Tal!

Johannes.

Med Dem alene.

Ribbing

til Bengs.

Gaa! Bengs gaar. Sat dig i Korthed, jeg har Hastværk.

Johannes.

Der er noget galt paa Færde ude paa Søen.

Ribbing.

Tror Du?

Johannes.

Alle danske Krigsfartøjer ere i Bevægelse. To af dem er gaaede til Ankers foran Havneløbet, deres Kanoner spærre Vejen til Kastellet.

Ribbing.

Det ved jeg. Har du mere at sige?

Johannes

tier lidt.

Saa saa, De ved det. Ved De ogsaa, at siden Mørket faldt paa, landsætter de Folk mellem Skjærene, at deres Bramme hvert Øjeblik kommer ind med flere?

Ribbing.

Hvor har du din Underretning fra?

Johannes.

Jeg har siddet paa Udkig siden Middag. Nu faldt Mørket paa, saa kunde jeg ikke se mere. Det er saa roligt paa Søen, som i en Dragtisteskuffe, men der gaar farlige Ting for sig der ude. De arbejder, vi ligger og ser paa det.

Ribbing.

Men ham — Tordenskjold?

Johannes.

Der gif en Parlamentærbaad her ind strax efter Middag, den er endnu ikke vendt tilbage.

Ribbing.

Parlamentæren har faaet Svar af Kommandanten — men ham?

Johannes.

Lidt før Mørkningen kom der en Baad i Land. To Mand steg ud, Resten roede tilbage. Jeg kunde ikke holde Dje med dem, men det aner mig, han er her, han lister om i Byen, jeg føler det paa mig. Hører De, hvad jeg siger? Han er her i Nærheden.

Ribbing har sat sig, han tier.

De grubler, Kaptajn! Hvis jeg hed Ribbing, vilde jeg handle.

Ribbing.

Vær du kun rolig, vi handler.

Johannes.

Hvis jeg havde noget at sige, kaldte jeg sex Mand Soldater her op, Følk jeg kunde stole paa, jeg holdt Stedet her under skarp Bevogtning.

Ribbing.

Hvad skulde her være at spejde efter? Her bor jo kun Kommandanten.

Johannes.

Kommandanten — og hans Familie.

Ribbing.

Hvorfor smiler du? — Forklar dig!

Johannes.

Den Mand, De tænker paa, har mange Sørn i Slden.

Ribbing.

Hvad mener du? Jeg forstaar dig ikke.

Johannes.

Seg mener ingen Ting, men jeg holdt alligevel
Stedet her under skarp Bevogtning.

Han gaar.

Ribbing.

Hvad skal det sige? Seg forstaar ham ikke —
jo, men jeg vil ikke forstaa ham. Nej, nej, det er
umuligt! Gudherren har sat et Stempel paa dette
Barns Pande, det kan ikke lyve, ikke stufte.

Johannes

kommer tilbage.

Sluf Lyset!

Han puster det ud.

Kom, se ud, henne ved Havelaagen.

Ribbing.

To Mænd i mørke Rapper!

Johannes.

Netop, de ligner svenske Officerer, men det er
ikke svenske Officerer. — Nu skilles de, den ene ser
herop. Kjender De ham?

Ribbing.

Sa.

Johannes.

Seg ogsaa — tror De mig nu?

Ribbing.

Sa!

Johannes

i Døren.

Bring Lys til Kaptajnen!

Han gaar.

Ribbing. Bengs med Lys.

Ribbing.

Bengs! Er det dig?

Bengs.

Gamle Bengs, Hr. Kaptajn!

Ribbing.

Kom her hen. — Nej, det er det samme, gaa kun!

Bengs gaar til Døren.

Hør Bengs! Gaa ned til Bagten og hent fire Mand, resolute Karle, du kan stole paa. Stil dem ind i Stuen der, her ligger en dansk Spion om; naar jeg støder i Piben, kommer I ind; kan I tage ham levende, godt! Hvis ikke, har I jeres Bøsser, Geværet for Brystet, tryk af! Jeg svarer for Følgerne. — Har Bengs forstaaet mig? — Naar jeg piber, ikke før.

Bengs.

Det skal blive expederet.

Gaar.

Ribbing.

Kom nu! Saa spiller vi Tærning om Liv og Død. — Na, det er jo umuligt! — Men hvis det dog var sandt! —

Bengs

stikker Hovedet ind af Døren.

Folkene er der, Bøsserne ladte, Manden skal blive expederet, saa snart Kaptejnen giver Tegn.

Gaar.

Ribbing.

Jeg ser ham ikke mere, Johannes har taget fejl. Dys, Godtrin! — Der kommer nogen.
Han skjuler sig bag Tæppet i Baggrunden.

Martha. Britta.

Martha

gaar til Vinduet.

Hvor alt er stille. Maanen spejler sig i Vandet, ikke en Sky paa Himlen, der oppe Fred, her nede Splid og Strid. — Hvorledes skal det ende?

Britta.

Giv Dem bare til Freds, Frøken; jeg har talt med min Ven. Han svor paa, at de for min Skyld nu vilde holde op med at skyde. — — Ikke sandt! De skyder ikke mere — han holder Ord.

Martha.

Tror du?

Britta.

Saa tog han mig under Hagen og sagde, jeg maatte forlange alt, hvad det skulde være. Nu vilde han lige strax gaa hen til Tordenstjold og faa ham til at sejle hjem med alle sine Skibe. Mener De ikke nok, de gjør det?

Martha.

Gaa Britta! Lad mig være alene.

Britta gaar. Martha ser ud af Vinduet.

Martha.

Jeg troede, — jeg ventede at se min Drøm
opfyldt, den rykkes kun længere tilbage for mig.
En Voldt for et Lune, et Rødsfab for hans Planer
har jeg været, ikke andet. synger:

Disse Jordens mægtige
sig af Blod og Taarer nære;
hvad de ville, det maa ske,
alt maa bryde eller bære.
Over Kvindens Ro og Fred
som en Uvejrsfy de drage,
og hvor deres Lyn slaar ned,
bliver Afte kun tilbage.

Martha gaar hen i Baggrunden. Tordenfjold kommer ind
uden at se hende.

Tordenfjold.

Det er vel! Al Ting gaar som det skal! Inden
Sol staar op, maa det være forbi. — — Ligger
der i Morgen en slagen Mand mellem flygtende
Kammerater, eller har vi hejset det røde Flag oven
over det blaa? — Det ved kun Han der oppe.
Hvordan det gaar, tænker jeg, Han vil hjælpe mig
til at dø, som jeg har levet.

Martha

træder frem.

Hvad vil De her, hvorfor krydser De bestandig
mine Beje?

Tordenfjold.

Hvad jeg vil? Hvis jeg blot vilde takke Dem,
fordi De i Gaar rakte mig en hjælpsom Haand,

var det ikke Grund nok til at komme? Det er for Resten Deres Fader, Kommandanten, jeg søger.

Martha.

Det er ikke Tilfældet, jeg tror ikke paa disse Udflugter.

Tordenskjold.

Hvorfor troede De mig da i Gaar?

Martha.

De skal forlade dette Sted, hører De, strax! det er Faren, Døden, som truer her.

Tordenskjold.

Hvorfor skal jeg drage bort? — De tier, sig det kun.

Martha.

De har bragt Frygt og Splid og Ufred med Dem. Jeg holder det ikke ud længere. Jeg gaar til Grunde.

Tordenskjold.

Og forgangen, da De kom i Land fra Færgen, hørte jeg, uden at ville høre, en lille Pige med straalende Dine og blussende Kind klage over sin Tilværelse, den var for dagligdags, for ensformig; hun udfordrede Skæbnen, forlangte Bevægelse, Kamp og Strid, og nu, kun et Par Dage efter, strækker hun Hænderne i Bejret som en skibbruden i Havsnød og raaber: Herre, frels mig! — Jeg skal frelse Dem, stakkels Barn! Følg mit Raad, giv op den Lyst til at række længere, end De kan naa. Det er ikke nok at ville, Martha! man maa ogsaa have Evne til at kunne. — De har en

Fæstemand, et ærligt Hjærte, en brav Karl, en modig Soldat, lad deres Djne lyse over ham, tro paa ham, bo hos ham i hver en Længsel og Tanke, og vend Ryggen til hele Resten — saa vil De fare vel.

Martha.

Det raader De mig til?

Tordenskjold.

Det raader en Mand, der mener Dem det ærligt.

Martha.

De har skuffet mig, listig og underfundig, som De skuffer alle andre.

Tordenskjold.

Tilsældet har gjort det, ikke jeg. — Skuffet Dem! De har kun skuffet Dem selv. Jeg skal sige Dem, hvordan det er gaaet til. Jeg forstaar det saa godt, — Folk snakker en hel Del om mig, saa gik det Dem som andre, naar jeg kom i Land ude paa Toldboden, eller naar Majestæten kaldte mig op til sig paa Slottet. De stimlede sammen om mig og sagde: Saadan ser han altsaa ud, den Saltvands Matros, som har gjort Kanonen til sin Kjæreste. Dermed vendte de mig Ryggen igjen og saa efter en anden. Det er det hele. — Skuffe Dem? Nej, mit Barn, det har jeg ikke; hvis Borherre havde beskikket mig den Lod at gro fast paa Landet og jeg havde mødt Dem, saa vilde jeg have tænkt: Alf alt, hvad jeg har set, er De det bedste og mest uskyldige; nu derimod gaar det, som naar vi fare langs en kjon Kyst, vor Længsel vil gjærne

tøve der, men vi har ingen Stunder, vi sejler vor Vej igjen, os tilhører intet. — For mig gror der ingen Myrther — man maa finde sig deri, Laurbær har ogsaa kjønne Blade. Kan jeg ikke faa Kvinden til at holde af mig, skal jeg se at faa Mændene til at frygte mig. Dermed byder jeg Dem Farvel, Martha Dankwarth! Tænk paa mig en Gang imellem.

Martha.

Farvel! — Kom aldrig mere tilbage, det er den bedste Tjeneste, De kan gjøre mig.

De forrige. Ribbing.

Ribbing

flaar Gardinet til Side.

Tøv lidt!

Martha.

Gustav, Du her!

Ribbing.

Jeg har hørt alt.

Tordenskjold.

De har ikke hørt andet, end hvad jeg vilde sige i deres aabne Djne.

Ribbing.

Jeg har hørt et Sprog, som ikke behager mig, og som De ikke var berettiget til. De har givet Raad, som var overflødige, og som ingen had om.

Tordenstjold.

Jeg har gjort endnu mere, jeg frelst dette Barns Liv uden at nogen bad derom; jeg vil ikke sige, at jeg ved samme Lejlighed frelst Deres og hendes Faders Liv; det skralder blot mere end det vejer, Kaptejn! Der er sku ingen synderlig Fortjeneste ved det hele, siden jeg ikke kunde bjærge mig selv uden ogsaa at bjærge jer; men en saadan Hændelse bringer dog altid Folk nærmere til hinanden. Derfor kom jeg med det Raad, som Frøkenen vist hellere vilde have hørt af Dem end af mig. Egentlig skulde alt hvad jeg sagde kun være en Undskyldning, fordi en Kammerat i Gaar tog mit Navn forfængelig, da han ikke vidste bedre Maade til at faa fat i Frøkenens Passértegn. Nu ved De alt. Der er snakket mere om den Sag, end den var værd. Farvel!

Ribbing.

De bliver.

Tordenstjold.

Saa! — Ogsaa imod min Vilje? Jeg vil ellers lade Dem vide, at jeg har travlt i Aften.

Ribbing.

De bliver med det gode eller med det onde. Jeg har fire Mand posteret inde i Kamret der; naar jeg sætter denne Pibe for Munden, er De Dødsens. Overgiv Dem!

Tordenstjold.

Fire Mand! Det skal godt forslaa. Jeg har da ogsaa mine Poster ude. I Aften har jeg andet

at bestille end at lade mig tage til Fange. Gaar til Vinduet, aabner det. Er du der?

Salomon

bøjer sig ind ad Vinduet med en Pistol i hver Haand.
Vel, vel!

Tordenskjold.

Hvor mange har du med dig?

Salomon.

En halv Snes af mine egne Gutter, saa et Dussin forsløjne Marinere og en Hale af Landkrabber, som jeg ikke regner med. Skal jeg lade Mandskabet træde an til Mønstring?

Tordenskjold.

Det behøves ikke.

Salomon.

Ellers ikke noget til Herskabets Tjeneste?

Tordenskjold.

Gaa!

Salomon.

Rekommanderer mig til det hele Selskab.

Han drager sig tilbage.

Tordenskjold.

Der hører De! Maaſke kan De ſaa Bugt med mig, før mine Folk naar her ind, men tænk paa, den aabne By er ſaa godt ſom i min Magt; hvad vil der blive af Dem og Deres, naar den Fyr der ude ſlipper ſine vilde Djæble løs? Mit Grinde gjælder Kommandanten; denne Gang tænker jeg hverken paa Liſt eller Rænker. Det er i hans, i Deres og den unge Piges Interesſe, jeg kommer.

— Hvorfor ser De saa uvillig paa mig, Kaptajn!
 Ræf mig Deres Haand. — Vær kun Fjende af
 den Sag, jeg tjener, men vær lidet Ven af mig selv.

Ribbing

rækker ham Haanden.

De er en mægtig Natur, Herre, og har kun
 en stor Fejl i mine Øjne. De staar paa forkert
 Side.

Tordenskjold.

Det kan vi let rette. Kom over paa min.

Ribbing.

Der er Kommandanten.

Gaar med Martha.

Dankwarth. Tordenskjold.

Dankwarth.

De her!

Tordenskjold.

Som Parlamentær.

Dankwarth.

Parlamentæren er bleven modtagen efter Krigs-
 brug og fik Geleide og Svar tilbage. De kommer
 alene, sniger Dem ind i en fremmed By. —

Tordenskjold.

Som De ikke kan forsvare, ja!

Dankwarth.

De kommer for at fritte og forske, Spion

kaldes det i Svenskekongens Lovbog, og en Spion kan jeg lade fængsle og sthyde.

Tordenskjold.

Kom nu ikke og fordærv mig mit gode Humør med Deres Trusler. De kan hænges mig siden, stikke Ild paa mig, hvad Fanden De vil, men først maa vi tales ved. Jeg kommer som Parlamentær, har jeg sagt, ikke til Krigsraadet, men til Dem alene. De har mere Kløgt end alle de andre tilsammen. Hvorfor saa mange Vidtløstigheder? — Vi to ville underhandle.

Dankwarth.

Hvorom?

Tordenskjold.

Om Kastelet der oppe.

Dankwarth.

Tænker De paa at kjøbe det?

Tordenskjold.

Jeg vil gjøre et Bud, naar De bliver nødt til at stille Dem ved det.

Dankwarth.

Hvad har De at sige? Tag Plads!

Tordenskjold.

Som Arrestant eller som Underhandler?

Dankwarth.

Sid ned, Hr. Schouthynacht!

Tordenskjold.

De er jo Elskværdigheden selv. — Altsaa Hr. Kommandant! Det staar kun daarligt til.

Dankwarth:

Med Dem, virkelig!

Tordenskjold.

De vil strax kunne dømme derom. For Resten glæder det mig, at jeg træffer Dem i saa godt Humør, det fremmer Sagen. Siden i Middags foregaar der adskilligt her omkring, som De maaske ikke er paa det rene med. De har deres Kastel der oppe, og svenske Dronningen vidste nok, hvem hun satte til Kommandant over det, men De har da ikke forpagtet al Verdens Bravour. Jeg tænker, der er bleven lidt tilbage for os andre.

Dankwarth.

Uden Tvivl, siden man ved Navnet Tordenskjold betegner Mod og Manddom.

Tordenskjold

hilser.

Hver Gang, jeg taler om Overgivelse, svarer De, der er fuldt op af Kanoner paa min Fæstning, der er Krigsskibe i Havnen, og der er Batterier uden for, til at forsvare Krigsskibene.

Dankwarth.

Herimod kan der vel ikke indvendes noget.

Tordenskjold.

Til i Middags, nej, men hvor har De været i de sidste to Timer?

Dankwarth.

I Krigsraadet.

Tordenskjold.

Tænkte jeg det ikke nok. Naar De er borte,

duer de andre til ingen Ting. Ved De, hvad der er sket, mens De sad og lavede Krigsraad?

Dankwarth.

De prøvede nok paa at ro ind mod Havnen, og blev jaget bort igjen med Kanonstod. Ikke sandt?

Tordenskjold.

Det var i Eftermiddag, men for lidt siden gik 200 Mand i Land paa hvert af Forterne, huggede Bagten ned og vendte Kanonerne mod Byen. Det var Batterierne.

Dankwarth.

Hvor var De selv imens?

Tordenskjold.

De mener, hvoraf jeg ved, at min Plan lykkedes? Jeg gav dem Ordre til at tænde Baal paa Bynten af Hedevissholm, naar de havde taget det. Se, Hr. Kommandant! Baalet brænder. Han gaar med D. til Vinduet. Jeg sagde, at de skulde lave et andet Fyr, naar de vare færdige med Malapert. Kom her hen, Fyret flammer og sprutter saa lystigt, som om det vilde skikke Bud over til sin Kammerat.

Dankwarth.

Det synes saa. — Hvad er det for Folk, jeg ser posterede her uden for?

Tordenskjold.

Na, det er blot et Par Karle af min Familie, de kommer som Supplikanter.

Dankwarth.

Supplikanter?

Tordenskjold.

Jor at bede Kommandanten lade mig stakkels
Spion slippe bort.

Dankwarth.

Jeg synes vi underhandle, Hr. Schouthynacht!
det plejer Oberst Dankwarth ikke at gjøre med
Spioner. — Det var ved de to Batterier vi slap.

Tordenskjold.

Sa, du gode Gud! Hvis det var alt. Mens
De sad og passiarede i Krigsraadet, gif vore
Bramme og Bombardergalioter gennem Lobet med
Entregaster og Varp; nu ere de just i Begreb med
at hale Krigsfartøjerne ud af Havnen.

Dankwarth.

Alle?

Tordenskjold.

Nej, man maa ogsaa være rimelig, Tiden var
saa knap. Dem, de ikke kunde saa baxet ud, sagde
jeg, de skulde stikke Fyr paa. Det lysner dernede,
Himlen er gloende rød. Kom her hen og se paa
det. I Grunden er det jo Dem, Hr. Kommandant,
som bekoster Fyrværkeriet.

Dankwarth.

Hvad De fortæller, vidste jeg forud; det kunde
ikke hindres, vi manglede Folk. Ved alle Djævl!
inden Hanen galer i Morgen, skulde jeg jage Dem
og alle Deres ud i Havet, hvor de kom fra, hvis
jeg blot havde sex hundrede Mand svenske herinde.

Tordenskjold.

Men De har dem ikke.

Dankwarth.

Det maa alligevel staa sig daarlig med min Klogt, naar De tror, jeg har siddet med Hænderne i Skjødets, mens De var saa virksom.

Tordenskjold.

Hvad kan De gjøre?

Dankwarth.

Det tør jeg ikke fortælle, det vilde være at berøve Dem Overraskelsen. Et er at tage, et andet at holde fast paa det, man har taget. De kan trænge ind i den aabne By; jeg kan maaske vise Dem ud igjen. De maa hente deres Mandskab nede fra Kjøbenhavn, vi har en Hær staaende ved Gøteborg, det er altid nærmere.

Tordenskjold.

Og til den kommer?

Dankwarth

tager sin Tobaksdaase, byder Tordenskjold en Pris.

Til den kommer — smiler, lukker jeg Kasketten og bruger Kanonen.

Tordenskjold.

I Gaar talte jeg med deres hvervede Folk, de lystrer ikke. Tyfterne gjør Oprør.

Dankwarth.

Lad dem prøve paa det.

Tordenskjold.

Et Alborsord! Jeg vil tage det Kastei. Hver Dag venter jeg en Transport paa 20,000 Mand

fra Kjøbenhavn. Hvad vil De stille op mod dem?
800 Mand ligger ombord paa Skibene, Halvparten
sætter jeg i Land i Aften.

Dankwarth

smiler.

Tager De ikke fejl af Tallet?

Tordenskjold.

Skif en Officer ned og lad ham se ad.

Dankwarth.

Seg skal benytte Tilbudet.

Tordenskjold.

Følg saa mit Raad, overgiv Dem paa de gode
Vilkaar, jeg har tilbudt, eller jeg tager Kastellet og
lader hver en Kæst springe over Klingen. De er
en modig Mand, men De kan ikke gjøre det umu-
lige. De har to unge Døtre her i Byen, tænk og
saa paa dem. Jeg stormer jeres Bolde, jeg spræn-
ger jer i Luften med mine Bomber, jeg sulter jer
ud. Min Sjæl og Salighed! enten skal de bære
mig død om Bord, eller jeg drager levende der op
som Sejerherre. Nu kan De gjøre hvad Fanden De
vil, men jeg tager det Kastel.

Dankwarth.

Naar?

Tordenskjold.

I Nat vil jeg hvile. Jeg har givet Borgerne
i Marstrand Lov til at flytte bort med deres Tøj.
I Morgen er det Søndag, før det ringer til Kirke,
hører By, Havn og Batterier mig til.

Dankwarth.

Saa har jeg jo endnu tolv Timer at være Herre i. Hvem ved, hvad der kan ske i den Tid.

Tordenskjold.

Seg har ikke mere at sige.

Gaar.

Dankwarth.

Et Ord endnu. Var det ikke til i Morgen tidlig, De sagde, de vilde være Herre over Byen?

Tordenskjold.

Seg sagde, tag imod Vilkaar: Afmarsch med fuld Honnør og klingende Spil for Dem og den hele Garnison. Træder et Skridt nærmere, lægger Haanden paa Dankwarths Skulder. Seg sagde, tag jer i Agt for den danske Matros; han er ikke god, naar han gaar frem med Blod paa Klingen. Seg sagde, i Aften Frelse eller i Morgen Døden.

Dankwarth

spottende.

Til Aftenfang eller Højmesse?

Tordenskjold.

Farvel, Hr. Kommandant! De smiler, De har en Plan for, anvend den, men Fanden skal splitte mig, hvis De faar anden Højmesse at høre i Morgen end den, jeg synger for Dem! Gaar.

Dankwarth. Ribbing.

Dankwarth

aabner Døren.

Kaptein Ribbing! Ribbing kommer. Hvordan staar det sig?

Ribbing.

Batterierne har han taget. To Krigsskibe
flæber de ud, Resten sank.

Dankwarth

hæftig.

Det ved jeg, det ved jeg — men Undsætningen,
vi venter der oppe fra?

Ribbing.

Udfiggeren melder elleve Pramme under Op-
sejling. Om en Time landsætter de 600 Mand.

Dankwarth.

Herligt! det vejer op. Tegnet til deres An-
komst?

Ribbing.

Som De bestemte.

Dankwarth.

Altjaa om en Time er Loddet kastet. Jeg
bringer Charlotte og Martha til Kastellet, i Nat
er de sikrest der; i Morgen retter vi alle Kanoner
mod hans Pramme, Du og Sjøbladt tager Kom-
mando over de ny Tropper. Kast jer mod hans
Landingspladser, affkær dem fra deres Skibe, hug
dem ned! — Kan jeg ikke faa ham ud af Byen,
skyder jeg den i Brand. Han aner intet, han tror
sig sikker, han har lovet at tøve til i Morgen —
vi vil begynde i Nat.

Dankwarth gaar.

Martha. Ribbing.

Martha.

Er han gaaet?

Ribbing.

Sa.

Martha.

Og kommer ikke mere igjen?

Ribbing.

Vilde du ønske det?

Martha.

Det vilde være mig aldeles ligegyldigt. Jeg aander friere, ved at vide ham borte. Det er, som om jeg er vaagnet af en styg Drøm. Se paa mig, Gustav — nej, ikke med denne sorgmodige Mine, som gjemmer en Anklage. Har jeg syndet meget?

Ribbing.

Du har taget fejl.

Martha.

Ikke mit Hjerte, men mine Indbildninger, ikke mine Handlinger, men min Uvidenhed. Nu er jeg din, vaagnet og helbredet, mere din end nogen Sinde før, din, fordi du var saa mild og god, din ogsaa fordi jeg fejlede mod dig. Hele mit Liv skal være dig viet. Tror du mig ikke. Hun knæler ned for ham.

Ribbing

stnger sin Arm om hende.

Jeg har jo aldrig tvivlet paa dig.

Tæppet falder.

Fjerde Akt.

En aaben Plads ved Søen i Marstrand. Længst tilbage en Klippe, hvorfra Kastelet Karlsten ses i Maaneskinnet med svensk Flag paa Taarntinden. Nærmere mod Tilskuerne et Batteri med Kanoner og Lavetter, yderst ude en Flagstang.

aa modsatte Side en aaben Bod med Borde og Bænke. I det Tæppet gaar op, lyder de sidste Strofer af en Marsch, efter denne kommer Wulff og flere Soldater som Patrolje med en Trommeslager i Spidsen.

Soldaterkor.

Nu paa Vagt
og giv Agt! —
Her vi maa
passe paa
By og Land,
Hav og Strand,
at de ej
finde Vej,
og med List
os til sidst
overvinde her i Nat.
De som ville
ondt og ilde,
skulle finde Vagten sat.

Wulff.

Sa, det er nu godt nok med den gaaen paa

Bagt og giv en Aft, men det begynder at falde mig lovligt langtrukket.

Flere Soldater.

Mig ogsaa! Mig ogsaa!

Wulff.

Hvor blev Lønningen af? Vi har nu til Gode for tre Maanedes. Ingen Vin, dovent Ol — daarligt Traktement! Jaar jeg ikke Mønt i Morgen pakker jeg ind og lister af med Vaaben og Bagage.

Flere Soldater.

Seg med! Seg med! Men hvorhen?

Wulff.

Har I ikke læst Proklamationen fra Tordenskjold? Han lover os Guld og grønne Skove for at gaa over til Dansken. — Udselt Liv, dette her; ti Mars Krig og ikke en fornustig Plyndring. — Tager Tordenskjold Byen i Morgen, skal vi puttes ind i Kastellet der oppe og risikere, at blive skudte sønder og sammen hver en Kjæft.

Under denne Samtale er Johannes Strandrytter kommen til Syne, langsomt og lyttende. Han tager Plads for Enden af Bordet.

Wulff.

Hvad godt, Kammerat!

Johannes.

Seg vil blot lytte til den Sang, I synger om gamle Sverigs Hæder og Vre.

Wulff.

Gaa din Vej!

Johannes.

Nej, nu sidder jeg saa godt.

Wulff.

Afsted med dig. Hvad har du at bestille mellem os?

Johannes.

Jeg har dog haft en Del med Krigsfolk at bestille. Hørte I aldrig Tale om en gammel Soldat, der fulgte vor døde Konge og bar den blaa Fane over hver en Sejrens Balplads og mærkede den med sit Blod. De kaldte ham den Arrede formedelst de mange Skrammer og Rister, han havde paa sig.

Wulff.

Guds Død! er det dig?

Johannes.

Det maa det vel være, siden ingen anden svarer paa Navnet. Den Gang sloges jeg for vort Lands Hæder; nu beder jeg blot om Forlov til at høre paa, hvad I synger til dets Hæder.

Soldaterne

rækker ham et fyldt Glas.

Syng om din egen, gjør os den Ære,
og din Bedrift skal være os en Lære.

Johannes.

Saa lyt da til!

Lidt om de gamle jeg fortælle vil.

Han tager sit Glas, gaar frem imellem Soldaterne og synger begejstret:

Det lysner i Øst, de plyndrer og brænder,
det er Fjendernes Flok, som til Medhyk ej kjender.

Hør! Kloffen den klemter! — hør Klagerøst! —
 De dræber Barnet ved Moderens Bryst.
 Da samler en gammel Soldat de forlagte,
 han Baaben af Hatter og Ler dem bragte. —
 Stands dem! slaa dem! ingen maa fly,
 dræb dem! myrd dem! saa ind paa ny!
 Og de lystre hans Bud, mere vildsomt gaar Striden;
 der er tre imod en, vi skal tælle dem siden.
 Dræb dem! myrd dem! nu ind paa ny!
 til Sejren er vunden og Fjenderne fly.

Soldaterne.

Og den gamle Soldat?

Johannes.

Saa Soldaten forsvandt.

Han glemte sig den Gang Sejren de vandt;
 der var jo ej mer for hans Le at bestille,
 da Fjenden var faldet og Kloffen tav stille.

Soldaterne.

Endnu en Sang, o gjør os den Være,
 og din Bedrift skal være os en Lære.

Johannes.

Der stander et Slag, og Fjenden os trænger,
 og Sablen er brudt, og Fjærbusken hænger,
 og Fanen de truer at tage fra os.
 Da byder en gammel Soldat dem Trods.
 Den hullede Fane i Favn har han kryftet,
 mod de løftede Sværd han kjæk stiller Brystet.
 Stands dem! slaa dem! ingen maa fly!
 Dræb dem! myrd dem! saa ind paa ny!
 Og de stormer igjen, mere vildsomt gaar Striden;
 der er tre imod en, vi skal tælle dem siden!
 Dræb dem! myrd dem! nu ind paa ny!
 til Slaget er vundet og Fjenderne fly.

Soldaterne.

Og den gamle Soldat?

Johannes.

Ja, han gif sin Vej;
men hvad siger det, de ham savnede ej.
Der er altid en ny, naar vort Land er i Fare,
en ny til dets Hæder og Ret at forsvare.

Kor

Ja, Held for det Folk, det være lille eller stor,
som ærer og forsvarer sin Fædrenejord,
og Held for det Land, som naar Nøden trænger paa,
har et Folk at paakalde, som for det vil slaa.

Soldaterne trækker ind i Batteriet. Johannes gaar. Medens
de drager bort, lyder uden for Scenen svag Sang af en ny
Patrolje, som nærmer sig; førend denne træder ind, viser Sa-
lomon sig forklædt og seende efter Johannes.

Salomon.

Den Strandrytter gaar og gjør Ulykker; han
lændser vist ikke før jeg faar Munden rigtig stop-
pet paa ham.

Gaar.

Olbert.

En ny Patrolje træder ind med Trommeslager.

Nu paa Bagt osv.

Under Sangen tager de Plads ved Bordet, Barten og hans
Folk bringer M.

Salomon

kommer slentrende ind.

Uh! det er nok her, det skal gaa for sig.

Olbert.

Hvad skal gaa for sig?

Salomon.

De siger, at Dansken med Djævels Vold og Magt vil have Batteriet der henne.

Olbert.

Sludder!

Salomon.

Netop, sku! det er ogsaa mine Ord. Sludder! sa'e jeg. Naar Dansken vil fyre paa Batteriet, hvorfor skulde vi saa stille de brave thyske derop. Saa var der en, som mente, at de thyske Soldater var betalte for at lade sig skyde fordærvet, vore egne Folk maatte vi derimod skaane.

Olbert.

Det var jo en rar Forklaring.

Salomon.

Ikke sandt! Se Dansken tænker nu lige det modsatte. Han holder saa forbandet meget af Thyssen. Derfor skikkede Tordenskjold ogsaa den Proklamation ud, hvori han forsprecher Deserteurs und andre brave Leute, so sich in der Citadelle befinden, en reasonable Rekompens og en hel Del andre Forlystelser, naar de bare vil saa Kommandanten til at spare al det Kristensblod og give sig med det Gode. Varten bringer en Vinkande. Sæt den der!

Olbert.

Hvad er du for en Karl?

Salomon.

Jeg gaar og barberer Folk. Kjender I mig ikke?

Olbert.

Jo, jeg synes det. Vi spillede nok Regler
sammen forleden og du blev mig to Rander spanst
Vin skyldig.

Salomon.

Seg mindes ikke rettere, end at det var kun en.

Olbert.

Vil du snyde mig, din Hund!

Salomon.

Nej, nu husker jeg det. — Det var sku to.

Olbert.

Der staar den ene.

Salomon.

Den anden skal jeg strax hente. Saa drikke
vi dem sammen. Bare ikke her. Omme bag Skuret
sidder vi saa rart i Læ, hvis Dansken begynder at
fyre ude fra Skibene.

Olbert.

Ind efter Vinen!

Salomon.

Sa, og saa skal vi have os en lille Sang til.
Sag holder forbandet meget af Sang.

Han gaar ind i Værtshuset.

Soldaterkor.

Tambour! Trommen frem!

Kald os paa dem,

her er vort Hjem.

Fanden skalde gaa,

for Vagt at staa,

og passe paa.

Syng, min Broder! se ad Sorgen.
 Mens vi svire Natten bort,
 hvem ved, hvad der sker i Morgen,
 Lyffens Solskin er saa kort.
 Skænk i Kruset! —

Om beruset
 under Bord til sidst du faldt,
 og du ikke
 mer kan drikke,
 vor Barber betaler alt.
 Vi i Nat vil
 ham barbære.

Under Sangen har Soldaterne forladt Scenen og Salomon
 er kommen ind med Kande og Bægere.

Salomon.

Hvor er I rare Menneſker henne?

Soldaten ved Batteriet

ſætter ſin Bøſſe.

Følg med!

Salomon.

Saa du trænger ogsaa til en lille Taar.

Soldaten.

Hallunk! ſkal jeg ſtaa og ſe paa, at de andre
 drifter?

Salomon og Soldaten gaar. Sangen uden for ender lidt efter.
 Johannes Krogran kommer ind, ſer ſig om, gaar hen til
 Batteriet og tager Soldatens Bøſſe. Salomon kommer
 tilbage.

Salomon.

De jager mig bort fra min egen Vin (raaber
 ind i Boden) lad dem ſaa to af de ſtørſte Kander til.
 — Velbekomme. — Nu ſkal vi ſe, hvad Ordren

figer: tager et Papir op af Lommen og læser: „Gaa til Havnebatteriet“. — Det ligger der. „Fornagte Kanonerne“. — Det skal være bestilt i en Snup. Her er jo ingen.

Johannes

træder langsom frem med Bøssen paa Skuldren.

Jo, en endnu.

Salomon.

Ej, Strandrytter! betaler de dig nu ogsaa for at være Soldat?

Johannes.

Hvad vil du her?

Salomon.

Hvad Djævelen kommer det dig ved. Her er ingen Ting at visitere.

Johannes.

Det lader dog til det. Nærm dig ikke.

Salomon

har draget en Kniv, som han holder paa Ryggen.

Gaa din Vej, du er en brav Karl; jeg vilde nødig have noget med dig at bestille.

Johannes

fælder Bøssen

Et Skridt endnu, og du er dødsens.

Salomon.

Sa, ja! — Siden du endelig vil have det paa den Maner.

Han slaar den fældede Bøsse i Vejret med venstre Haand, slynger Armen om Strandrytterens Skulder og støder ham Kniven i Brystet.

Johannes

taber Bøssen.

Gud naade mig! det var lovlig dybt.

falder.

Salomon.

Hvorfor Fanden sjokker du ogsaa altid i Hælene paa mig? Rejs dig, det er vel ikke saa farligt.

Johannes.

Na nej! men det er dog nok til at blive liggende efter.

Salomon

bøjer sig over ham.

Støt dig til mig. Sæt dig over Ende. —

Saa, er det nu bedre?

Johannes.

De stakkels Børn der hjemme.

Salomon.

Tænk ikke paa dem. Slipper jeg vel ud af dette hersens, skal jeg søge dem op og dele med dem, hvad jeg har. Du kan stole paa det.

Johannes.

Hvad vilde du her? fornagle Kanonerne? ja, nu kan jeg ikke mere hindre det. Gjør det kun.

Salomon.

Nej, ikke saa længe du ser paa det. Læg dine Hænder sammen, saa skal jeg læse en Herrensøn for dig.

Inde fra Lysthuset høres dæmpet Sang:

Syng, min Broder! le ad Sorgen,
mens vi spirer Natten bort,

Fanden tænke paa i Morgen?
Lyffens Solstin er saa kort.

Johannes
medens de syngte.
Det blev da Enden paa det.

Salomon.

Jeg skal hvirke dig noget, Strandrytter! men du maa ingen sige det til. Havde de haft mange af dine Lige der oppe, stod vi min Salighed ikke her i Aften. — Hvad saa mere? — Idag dig, i Morgen mig. Fok som os to gjælder ikke stort, vi er kun bestemte til at blæses bort med Krudtrøgen. — Gudfader være din syndige Sjæl naadig. — Nu kan jeg ikke huske flere Bønner.

De forrige. Arved.

Arved.

Fatter! hvor er du? Na Fatter! hvad fejler du?

Salomon.

Hold Mund, Dreng.

Arved

knuger Hænderne sammen over Hovedet.

Herre Jesus! hvad har I gjort ved min Fader?

Salomon.

Han kom til Skade for lidt siden og faldt.

Arved.

Hvor faldt han?

Salomon.

Over en lang Kniv.

Johannes.

Band! Hent mig en lille Taar Band!

Salomon.

Det skal jeg.

Han gaar ind i Bodden.

Arved

knæler ned.

Aa lille Fader!

Johannes.

Stille, Dreng! Hør, list dig op i Kirketaaernet.
— Kom lidt nærmere — det bliver saa dunkelt
omkring mig. Naar du ser Materialhuset brænde
der nede, giver du dig til at klemte med Kloffen.
Skynd dig!

Salomon er kommen frem i Døren med en Spølkum Band,
han standser og lytter. Arved vil gaa.

Salomon.

Her er Band.

Arved

tager Spølkummen.

Aa! nu dør han.

Johannes

hæver sig op paa Armene, siger med stærk Røst:
Jeg var dog ikke tilfals for Penge!

Dør.

Salomon

træder hen til ham, bøjer sig ned og gjør et Tegn i Bejret med Haanden.

Det er forbi. Der har du en Pung, Dreng! gaa hjem til din Moder, du behøver ikke at løbe til Kirken, jeg skal nok selv gaa op og ringe med Klokken. Afsted med dig.

Arved gaar.

Salomon vinker ud. To Mænd fører Johannes bort, derefter gaa Salomon op paa Batteriet, hvor man hører, at han fornagler Kanonerne. Inde fra Lysthuset lyder Patter og Sang. Tordenskjold kommer med Sjøbladt, Salters og Ployart.

Tordenskjold

vinker Salomon hen i Forgrunden.

Har du nyt at melde? Hurtig!

Salomon.

Jeg har stukket Strandrytteren ihjæl. Det maatte saa være. Der er noget paa Færde, de pønse paa en Streg. Tag dig i Vare.

Tordenskjold.

Jeg tænkte det nok. Den Kommandant var bandsat siffer. — Kanonerne der oppe?

Salomon.

Fornaglede.

Tordenskjold.

Soldaterne?

Salomon.

Drikke sig fulde i Lysthuset.

Tordenskjold.

Skaf dem bort. — Kaptejn Plohart! et Ord.
(Plohart kommer.) De to svenske Officerer der henne
er skiffede ned for at se, hvor stor Styrke, vi har
paa Venene. Tag den ene med, drik ham dygtig
paa Pelsen, og lad imidlertid vort Smule Mandskab
stilles op i Gaderne. Saasnart I er spadserede
forbi et Hold, marcherer det af og stiller i næste
Gade; saadan bliver De ved, til han har faaet nok
af den Plaser. Har De forstaaet mig?

Plohart.

Fuldkommen.

Hilser og gaar.

Salomon.

Og jeg?

Tordenskjold.

Du bliver, der er mere at gjøre.

Salomon.

Vel! vel! affides. Nu er han i Gang, mærker
jeg. — Det er vist bedst at faa Munderingen af.

Han trækker Koften af, svøber den forsigtig sammen, binder
det røde Klæde om, som han havde om Halsen. Han er nu
klædt som Højbaadsmand og væbnet med Pistoler og Suggert.

Tordenskjold.

Hr. Kaptejn Sjøbladt følger Officeren der.
Jeg viser imidlertid en anden Del af Mandstabet
for Lord Salters. Han og jeg er gamle Bekjendte.

Salters.

Rigtig. Vi to kjender hinanden.

Salomon

affides.

Endnu ikke, men bi bare, det kommer.

Sjølbadt og Plohart gaar.

Tordenskjold.

Altsaa, nu skulle vi to snakke lidt sammen. Tag Plads!

Salterø

sætter sig paa Bænken.

Vi blev saa hurtig afbrudt sidst, men i Aften har vi andet at bestille, end at høre paa Eventyr.

Tordenskjold.

Sæt, jeg kunde mere Dem med et til.

Salterø.

I det mindste skal jeg holde Djnene bedre aabne end sidst.

Tordenskjold.

Kommandanten sætter nok ikke videre Tillid til Dem, siden han gav dem en Officer med i Følge.

Salterø.

Han sætter uhyre Pris paa mig. Jeg faar knap Tid til at trække Vejret. Det er anden Gang, jeg er paa Tarten i Aften.

Tordenskjold.

I har altsaa noget for der oppe?

Salterø.

Spørg ikke. Det er mig umuligt at svare.

Tordenskjold.

Denne Gang er det vist jer, som vil spille

mig en Streg. (Salters fløjter.) De fløjter. De ved ingen Ting.

Salters.

Seg ved alt, men de forstaar mig! — Parole d'honneur.

Tordenskjold.

Saa De ved alt! — Det kunde jo ikke træffe bedre. — Ja, jeg venter naturligvis ikke, De skal røbe noget. De er jo en Hædersmand.

Salters.

Det er jeg min Salighed!

Tordenskjold.

Desuden er De saa modig og uforsagt.

Salters.

Naa da! har De ogsaa hørt min Historie med alle de mange Bjørne.

Tordenskjold.

Ja. Men lad os nu antage, jeg fandt paa en Maade at faa Dem til at fortælle, hvad De ved.

Salters

ser sig om.

Hvad skulde det være for en Maade?

Tordenskjold.

Salomon! sæt dig her, paa den anden Side af Kaptejnen.

Salomon.

Med Fornøjelse, med Fornøjelse!

Tordenskjold.

Det Folk ikke vil sige med det gode, kan man undertiden faa dem til med det onde.

Salter's.

Men Guds Død og Pine! hvad har I i Sinde?
vil springe op.

Salomon

drager ham ned.

Ingen Kvalm. De rører dem ikke af Pletten.

Salter's.

De husker nok, jeg er sendt herved paa Tro
og Love.

Tordenskjold.

Det er De. Paa Tro og Love.

Salter's.

Jeg vil ogsaa lade Dem vide, at jeg ikke er
svenst Undersaat, jeg hører ikke til Armeen. Jeg er
Englænder, en af de brave Englændere, hvis Mod
og Manddom Alverden kender.

Tordenskjold.

Det forandrer Sagen.

Salter's.

Ikke sandt!

Tordenskjold.

Hvis De var svenst Soldat og hørte til Ar-
meen, maatte jeg respektere Dem som Affending,
men som Civil staar De udenfor Krigsloven. Sa-
lomon, har du et Par Tommesfruer ved Haanden?

Salomon.

De skal være lavede i en Snup! Se, her har
vi et Nøgle Skibsmandsgarn og lidt Sejling. Det
gjør vi en Løkke paa, Fingrene imellem, saa dreje
vi det sammen med Skafet af en Kniv. Paa den

Maade har jeg gjort Bekjendtskab med mange pæne
Folks Hemmelighed. Lidt Rabelgarn kan heller
ikke være saa fejl, det snærer bedre.

Salter's.

Snærer det?

Salomon.

Saa, naar vi skal til at hale jeres Lemmer fra
hinanden.

Salter's.

Skal jeg hales?

Salomon.

Saa, begribeligt.

Salter's.

Men Gudfader bevares! hvorfor skal jeg snæ-
res og hales, I rare Menneſter?

Tordenskjold.

Jor at faa Dem til at fortælle, hvad det er
I har for der oppe.

Salomon.

Saa, nu er mine Løkker færdige, lad os se
om de passe; frem med Bøterne.

Salter's.

Lad os heller tale os til rette, maaske kunne
vi komme ud af det med det gode.

Tordenskjold.

Na Snak! det er umuligt.

Salomon.

En Mand med jeres Mod gaar ikke hen og
fortæller, hvad han ved, uden at være pint dertil,
frygtelig pint, rent ud sagt: lemlæstet! Frem med

Knoerne! Gjør De Støj, putter jeg Dem min Kniv i Maven.

Salters.

Lad være med de Runster! — Jeg vil fortælle alt, nu har jeg besluttet det. Hvad det ærede Medlem der sidder og sludrer om mit Mod, saa forhindrer det mig slet ikke i at tale uden at blive pint og lemlæstet.

Salomon.

De er da ikke saa mandhaftig, som de kjære Engelskmænd plejer at være.

Salters.

Jeg er ikke altid lige mandhaftig.

Salomon.

Og alle dem, De har skudt og jablet ned? Naar det kommer til Stykket, har De maaske aldrig lugtet Krudt.

Salters.

Det er heller ikke gjort til at lugte til.

Tordenskjold.

Men den Historie med Bjørnen?

Salters.

Maa jeg bare være fri for den. Jeg gav Bonden tre Species for at skyde den og hans Kammerat en for at holde Mund dermed, saa det er betalt, ved jeg.

Tordenskjold.

Til Sagen! hvad er det, I har for der oppe? Høst det gaar paa Livet, hvis De ikke taler Sandhed.

Salomon.

Der ude ligger en Mand og glør op paa Maanen med brustne Øjne; De skal ret strax blive gjort kold som han, hvis de ikke kommer frem med, hvad De ved.

Salters.

Der er skiftet Bud op til Gøteborg. I Nat vil der komme tre tusinde Mand her ned og undsætte Fæstningen.

Tordenskjold.

Hvor gaar de i Land?

Salters.

Bag Møllen. Den hele Plan er højest simpel. Der hænger en Lygte paa Visitørens Gavl ved Havnen — den styrer de efter. Naar Baadene naar Land, stikker de Ild paa Materialhuset, saa giver Kirkeklokkerne sig til at klemte. Det skal være Signal for Byens Borgere og Soldater til at samle sig; de angriber jer da fra den ene Side, det landsatte Mandskab fra den anden. Johannes Krogran sidder allerede paa Bagt oppe i Taarnet.

Salomon

hilses med Haanden paa Huen og siger:

Jeg skulde melde, at Johannes Krogran har faaet Forsald.

Tordenskjold.

Videre!

Salters.

Saa, saa er der ikke videre, andet end en bestemt Ordre til at hugge jer ned til sidste Mand.

Kan vi ikke faa jer ud af Byen, skal den stikkes i Brand.

Tordenskjold.

Det er godt. De følger Skridt for Skridt med os til i Morgen. Hvis Deres Beretning er rigtig, kan De gaa; er den falsk, bliver de hængt. Har De mere at sige?

Salters.

Det, jeg har betroet Dem her i Fortrolighed, bliver da mellem os?

Tordenskjold.

Det bliver mellem os.

Salters.

Kommer Admiralen nogen Sinde til England og vil besøge mig paa Saltershouse, skal De være en velkommen Gæst der.

Tordenskjold.

Følg med.

Salters.

Baadsmænd tager mig vel ikke ilde op, at jeg hyder jer denne Pung, som en lille Grindring.

Salomon.

Aldeles ikke. Jeg holder saa meget af Pengepunge. Jeg maa da ogsaa hyde Dem noget Spilleværk til Gjengjæld. Der har De alle mine Slynger. De er lige til at tage paa. Følg saa med.

De gaar.

Femte Akt.

~~~~~

Tæppet falder og gaar strax efter op igjen, uden at det er blevet lyst paa Tilskuerpladsen. Naar Tæppet atter gaar op, viser Scenen en gotisk Forhal paa Fæstningen Karlssten. Til den ene Side et Vindue. Bænke og Borde, Binkander og Bægre. Mellemgrunden har aabne Døre, inden for hvilke ses en festlig oplyst Sal, hvori Officerer og Damer bevæger sig. Orkestret har, medens Tæppet var nede, spillet en Festmarsch.

Korsang af Selskabet.

Ja, de gaar op og de gaar ned,
vort Livs de stride Bølger:
En liden Stund i Ro og Fred,
saa Storm og Uvejr følger.

Hvert Solglimt da du agte paa,
ubuden kommer Sorgen.
Bluf Blomsten, du i Dag kan naa,
den visner alt i Morgen.

Under Sangen kommer Martha og Britta, festlig klædte, ind i Forgrunden fra Siderne.

Britta.

Na, Frøken! Jeg er saa bedrøvet, saa bedrøvet!

Martha.

Hvorover?

Britta.

Jo, for naar min Fyr nu kommer og tager mig med, skal jeg lige strax gjøres til dansk, og det vil jeg saa grumme nødig.

Martha.

Hvorfor?

Britta.

Saa skal jeg altid gaa klædt i gult og rødt, og jeg kan ikke udstaa rødt, jeg kommer jo til at se ud som en Gulerød. — Gloende rød med Struds-fjer! Det svor han paa for lidt siden.

Martha.

Du behøver ikke at frygte; den, du venter, kommer ikke.

Britta.

Hvor kan Frøkenen dog sige det? Dæmpet. Han er her jo allerede eller vil være her om et Øjeblik, han skaber sig som desperat for at saa mig at se. Før, da De stikkede mig ned til Færgemanden efter den glemte Kaafe, kom han farende hen imod mig og raabte Putte, Putte! og svor en ghyselig Ed paa, at han vilde her op for at hilse paa mig i Aften; saa følger Tordenskjold vist med, men ham kan jeg ikke fordrage, det er bestemt hans Skyld, Frøkenen gaar og ser saa bedrøvet ud.

Martha

ved Vinduet, affides.

Saa, han kommer, han har lovet det, og den Mand holder Ord. Hvad angaar det mig — ikke en eneste af mine Tanker skal tilhøre ham — men

her venter Fare og Død paa ham. — Han frelste mig — først mit Liv, saa min Vre — jeg var dog kun et Redskab i hans Haand — maaske, maaske ikke! — Hør Britta! Hvis du møder dem, du taler om, (Dæmpet) sig de skal vogte sig, se at faa dem bort. Deres Liv og Frelse beror derpaa. Søg dem hurtig! Hvert Minut forøger Faren. Gaar.
 Britta.

Det er en god Snak! Han skal min Tro komme. Hvad bryder han sig vel om Fare. — Gud, hvor han er indtaget i mig. Saa kalder han mig Putte! Putte! Putte! Gaar.

Dankwarth og flere Officerer fra Baggrunden, Ribbing
 fra en af Siderne.

Dankwarth.

Hvad siger saa Folkene dernede?

Ribbing.

De bliver højroastede og fordrer deres Lønning. Et af Kompagnierne har skruet Flintestenene fra Bøsserne og sat de gamle Kobbermarker i Steden, som de sidst fik i Løn, og som ingen vil tage imod i Byen. Alle vægrer sig ved at slaas. Jaar vi ingen Forstærkning, kan Dansken tage Fæstningen inden to Timer.

Dankwarth.

Men vi faar Forstærkning. Jeg har det bedste Haab; tror de Herrer ellers, jeg vilde gjøre Gilde her i Nat? — Klokken syv gif en Raket op ved

Blaakullen; det betydede, at vore Skibe fra Göteborg var i Sigte. For en Time siden meldte et Sendebud, at Fartøjerne lykkelig og vel var naaede inden for Skjærene. Naar Kloffen slaar tolv skal alle Folkene være i Land. — Den mangler nu kun et Avarter, 3 Herrer! — saa stikker de Ild paa Materialhuset, saa klemter Kloffen i Taarnet, og vi er frelst. Kom og drif et Bæger med mig paa en heldig Nat og en lykkelig Morgen.

De forrige. Lord Salters.

Salters.

ser sig under følgende Samtale om til Siderne, som om han frygtede nogen.

Her kommer jeg.

Dankwarth.

Med godt Budskab formodentlig!

Salters.

Begribeligvis! Jeg kommer altid med godt Budskab. Barkasserne ere i Lav med at landsætte Forstærkningen.

Dankwarth.

Hvoraf ved De det?

Salters.

Jeg har set det med mine egne Øjne. En Fisker bragte mig Bessed derom. Jeg holder af Visshed, jeg! Saa tilbage til Søen, midt imellem de danske, — det vrimler af dem dernede, uh! — en fire tusinde Mand, lavt regnet. Hvem der! Stop

ham! Stop ham! Ja vist, lader jeg mig stoppe, Lord Salters til Saltershouse, Pis! pas! De fyre efter mig, to Rugler igjennem Hatten, et Par Stykker ind i Kappen her, min Tjener skal tælle efter, naar han lapper den. — Ganske rigtig, nede mellem Skjærene gik vore Folk i Land, vi kan vente dem herop hvert Øjeblik.

Dankwarth.

Hvad er det for en Støj der inde?

Salters.

Det er en lille Trop af de ny Soldater, jeg tog med mig her op. Dæmpet til Dankwarth: Seg mente, det vilde være Obersten behageligt, siden Stemningen blandt vore egne Karle nok ikke er den bedste. De staar her ude og truer med at trænge ind i Kommandantboligen.

Dankwarth.

Det er godt. De har baaret Dem fløgtigt ad, Mylord! Til Ribbing. Tolv Mand af Forstærkningen besætter Forhallen her inde. Sørg for, at Resten faar noget at drikke. Ribbing gaar.

Salters.

Jeg vil sørge for at liste bort i Tide. Nu har jeg faaet nok af at lege Soldat. Saa priser jeg dog Bjørnejagten, der gjælder det kun Pungen, her risikerer man baade Liv og Lemmer. Gaar.

En Række Soldater i graa Kapper, graa Hatte og vabnede med Bøsser træder ind. De stiller sig langs Bæggene

i Forhallen. Officererne skænker for dem. Imidlertid kommer Ribbing ind.

Ribbing.

Tordenskjolds Sendebud venter endnu ude i Stuen.

En Officer.

Hvad bringer han?

Dankwarth.

En ny Opfordring til at kapitulere. Han har svært Hastværk der nede. Lad Manden komme. Ribbing vinker, en dansk Officer kommer. De kan sige deres Admiral, at naar Klokkeren i Nat slaar tolv, skal han faa mit Svar. Hvis han eller nogen af hans inden den Tid vover sig ind paa Fæstningens Gebet, lader jeg ham føre ud paa Bolden; tre Bøsser for Brystet, skudt! — Har De forstaaet mig? Gud befalet. Officeren føres bort. Dankwarth til Officererne. Mærk Dem nu mine Ord. Det gjælder enhver her inde: Kongelig Majestæt har forgangen Aar udlovet en Pris for Tordenskjolds Hoved. Den, der kan bringe ham levende, faar tusinde veltalte Daler. Den, der kan dræbe ham, faar det halve.

En Røst blandt Soldaterne.

Ja, den der kan.

Dankwarth.

Han lister sig omkring os, pas ham op. Et Dje paa hver Finger. Ser I ham, saa kort Process, ingen Skaansel. Den, der fælder ham, faar Pengene af mig, Vren for sin Bedrift vil han faa

af hele Fædrelandet. (Bifald af de til Stede værende.)
 Bore Sager staar godt, alt gaar som det skal. Om
 fem Minutter slaar Kloffen tolv. Han aabner Vinduet.
 Se! Lygten hænger paa Visitørens Gavl, det lysner
 i Lusten. Materialhuset brænder nede ved Stranden.
 Svag Larm af Kanoner og Geværskud høres i det fjerne.
 Undsætningen har naaet i Land. Hør! den fyrer
 paa de danske. — Til Helvede nu med Overgivelsen!

Britta kommer ind, lister sig hen mod Salomon, der
 staar yderst af Soldaterne, forklædt i Kappe, Hat og falsk sort
 Skjæg. Han vil undgaa hende, medens hun søger at faa
 hans Ansigt at se. Pludselig vender han sig mod hende.

Salomon.

Schwere Noth! Was willst du! Mädel.

Britta.

Ja vist! Der skal vi have det. Det er, ved
 Gud, dig alligevel, din lange Gavthv! Det nytter
 ikke, du fordrejer din Røst, jeg kjendte dig strax.
 Hun river det falske Skjæg af ham.

Salomon.

Saa for Satan! Nu springer nok Bomben.

Dankwarth.

Hvad skal det sige?

Britta.

Na, bliv ikke vred, Hr. Kommandant! Det er
 blot min Kjæreste, min Trolovede! Han lister sig
 efter mig alle Vegne. Jeg har paa det strengeste
 forbudt ham at komme her op i Asten, men man kan
 ikke være i Fred for det lange Spektakel.

Tordenskjold. De forrige.

Tordenskjold i det aabne Vindue.

For Djævelen! hvad smøler I efter. Klokken er jo slaaet!

Dankwarth drager en Pistol fra Bæltet.

Den første Kugle gjælder tusind Daler.

Sigter paa Tordenskjold.

Salomon vrister Pistolen af Haanden paa ham.

Men det bliver ikke jer, der tjener Pengene.

Ribbing

gaar bag Salomon og river Rappen af ham. S. er iført dansk Højbaadsmands Uniform. Forræderi! Til Baaben!

Dankwarth peger paa Tordenskjold.

Skud ham ned.

Salomon.

Om Forladelse! Givær paa Skulder! Præsenter for Admiralen! Soldaterne kaster Rapperne, staar i danske Uniformer og præsenterer. Salomon til Dankwarth: Den Kommando lystrer de bedre.

Tordenskjold.

Seg skiftede før en Mand her op med Kapitulationsbrevet, den Gang stod jeres Sager bedre end nu. Mens I holdt Gilde her, har jeg jaget Undsætningen tilbage til deres Fartøjer, besat Byen, fornaglet Kanonerne, aabnet Fæstningsporten.

Salomon

peger paa Britta.

Min Kjæreste hjælp ærlig med dertil.

Dankwarth.

Hvad er det for en Støj der ude?

Tordenskjold.

Det er jo jeres egne Folk, som gjør Oprør.
Jeg har lovet enhver af dem dobbelt Løn for at
gaa over til os. Undertegn Kapitulationen, Hr.
Kommandant, min Tid er saa forbandet knap i Nat.

Dankwarth.

Fire tusinde mod to hundrede! Jeg underskriver.

Salomon.

Ja, fuldt saa mange er vi vel ikke. Lord
Salters fik kun den Sum ud ved at tælle saadanne
Kaniner som mig for to. For Resten tror jeg ikke,
han tog stor Fejl i den Regnemaade.

Dankwarth

rækker Tordenskjold Kapitulationen.

Jeg overgiver mig.

Tordenskjold hilser. De svenske træder tilbage. Dæmpet
Sang af de danske Marinere i Baggrunden.

Salomon.

Hr. Admiral! Jeg hilser Dem.

Tordenskjold.

Du har besørget din Del, min gamle Kammerat!
Skulder mod Skulder gjør smaat til stort, og vi kan
vinde paa den ene Bø, hvad vi tabte paa den
anden. De tog Galioten, men jeg tog Karlsten.

Vil en i Øst og en i Vest,
gaar Kræfterne tilspilde,
Kun Enighed os fremmer bedst.
der, hvor vi vinde ville.

Tæppet falder.
